

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Кафедра кримінально-правових дисциплін та судочинства

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

зі спеціальності 081 «Право»
освітня програма «Інтелектуальна власність»

Тема: «Захист авторських і суміжних прав у кримінальному
судочинстві»

Завідувач кафедри _____ д.ю.н. Пахомов В.В.

Керівник проекту _____ к.ю.н. Янішевська К.Д.

Виконавець
студент групи Ю.мз-92с _____ Скидан М.С.

Суми 2020

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Навчально –науковий інститут права

Кафедра кримінально-правових дисциплін та судочинства

Освітній ступінь «магістр»

Спеціальність 081 «Право»

Освітня програма «Інтелектуальна власність»

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувач кафедри

_____ В.В. Пахомов

“ ___ ” _____ 2020 року

З А В Д А Н Н Я НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ СТУДЕНТОВІ

Скидан Максим Сергійович

1. Тема проекту (роботи) Захист авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

керівник роботи **Янішевська Катерина Дмитрівна, кандидат юридичних наук**

затверджені наказом по університету від “ ___ ” _____ 20__ року
№ _____

2. Термін здачі студентом закінченого проекту _____

3. Вихідні дані проекту (роботи) Про авторське право і суміжні права: Закон України № 3792-ХІІ від 23 грудня 1993 р., Кримінальний кодекс України № 2341-ІІІ від 05 квітня 2001 р., Кримінально-процесуальний кодекс України № 4651-VI від 08.03.2013р., Кримінально-виконавчий кодекс України № 1129- IV від 23.01.2004 р., Линдюк В.С. Кримінально-правовий захист авторського права: теоретичний аспект.

4. Зміст кваліфікаційної роботи (перелік питань, які потрібно розробити): охарактеризувати поняття захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві; проаналізувати кримінально-правову характеристику злочинів про порушення авторських та суміжних прав; дослідити правове регулювання та способи захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві; розглянути особливості застосування приводів посадовими особами про порушення авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві; визначити форми застосування посадовими особами процесуальних дій щодо порушення авторських та суміжних прав; дослідити основні аспекти прийняття процесуальних рішень посадовими особами щодо порушення авторських та суміжних; проаналізувати судову

практику захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві; охарактеризувати міжнародний досвід захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві.

5. Перелік графічного матеріалу (з точним зазначенням обов'язкових креслень)

_____ відсутній _____

6. Консультанти розділів роботи

Розділ	Прізвище, ініціали та посада керівника	Підпис, дата	
		завдання видав	завдання прийняв
1	Янішевська К.Д., ст.викладач кафедри КПДС	04.09.2020	04.09.2020
2	Янішевська К.Д., ст.викладач кафедри КПДС	01.10.2020	01.10.2020
3	Янішевська К.Д., ст.викладач кафедри КПДС	25.10.2020	25.10.2020

7. Дата видачі завдання _____

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

н/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Строк виконання етапів кваліфікаційної роботи	Примітка
1	Ознайомлення із темою кваліфікаційної роботи, вивчення та дослідження проблематики, підбір літератури, складання плану	04.09.2020 – 13.09. 2020	Завдання виконано в повному обсязі
2	Вивчення літератури з першого розділу та його написання	13.09. 2020 – 01.10. 2020	Завдання виконано в повному обсязі
3	Дослідження питання, віднесеного до другого розділу та його написання	01.10. 2020 – 25.10. 2020	Завдання виконано в повному обсязі
4	Вивчення питань третього розділу та його написання, розробка висновків роботи	25.10. 2020- 15.11. 2020	Завдання виконано в повному обсязі

Студент-дипломник _____

Керівник проекту _____

Скидан М.С.

Янішевська К.Д.

РЕФЕРАТ

Структура й обсяг роботи. Магістерська робота складається зі вступу; трьох розділів, які містять вісім підрозділів; висновків; списку використаних джерел. Загальний обсяг роботи становить 80 сторінок, із них основний текст – 75 сторінки, список використаних джерел – 7 сторінок (78 найменувань).

Проблема злочинності у сфері інтелектуальної власності є дуже актуальною на сучасному етапі розвитку України та в історичному і правовому аспекті сягає своїм корінням глибокої давнини. Варто зазначити, що становлення злочинності у сфері інтелектуальної власності викликане еволюцією суспільних відносин і розпочалося зі становленням відповідальності за суспільно небезпечні діяння .

Високий рівень злочинності проти авторського права і суміжних прав, крім заподіяння матеріальної шкоди вітчизняним і зарубіжним правовласникам, призводить також до сповільнення темпів розвитку науки і культури, підриву інтелектуального потенціалу держави, зменшення надходжень до державного і місцевого бюджетів, ускладнення зовнішньополітичних і зовнішньоекономічних відносин України з іншими державами.

На жаль, стан боротьби з кримінально-караними порушеннями авторського права і суміжних прав у нашій державі не відповідає вимогам сьогодення. Впродовж багатьох років Україна входить до числа перших десяти держав світу з найвищим рівнем піратства щодо програмного забезпечення та в аудіовізуальній сфері.

Концептуальним дослідженням проблем захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві займалися чимало вітчизняних науковців, таких як П.П.Андрушко, В.Д.Гулкевич, В.С.Линдюк, К.О.Афанасьєва., В.Б. Харченко, А.М Коваль, В.Б Харченко, С.А.Бочкарев, І. Р.Курилін, О.Штефан, Р.Хаметов.

Метою роботи є теоретичне обґрунтування, а також визначення основних напрямків і рекомендацій щодо захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Відповідно до поставленої мети були вирішені такі *задачі*:

- охарактеризувати поняття захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві;
- проаналізувати кримінально-правову характеристику злочинів про порушення авторських та суміжних прав;
- дослідити правове регулювання та способи захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві ;
- розглянути особливості застосування приводів посадовими особами про порушення авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві ;

- визначити форми застосування посадовими особами процесуальних дій щодо порушення авторських та суміжних прав ;
- дослідити основні аспекти прийняття процесуальних рішень посадовими особами щодо порушення авторських та суміжних ;
- проаналізувати судову практику захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві;
- охарактеризувати міжнародний досвід захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Предметом дослідження захист авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Об'єктом дослідження суспільні відносини, що виникають у процесі захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Методи дослідження. Методологічною основою роботи є діалектичний метод наукового пізнання, системно-структурний та методи логістичного аналізу. У роботі було використано порівняльно-правовий, документальний.

Наукова новизна. Результати, що відображають наукову новизну, полягають у такому:

- розроблено шляхи максимально ефективного механізму регулює захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві, орієнтуючись на досвід зарубіжних держав;
- висвітлено ключові інструменти щодо забезпечення захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві;
- запропоновано здійснити правовий механізм правового врегулювання що до захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві;

Набули подальшого розвитку:

- пропозицій щодо внесення змін та доповнень до чинного законодавства України, що щодо регулює захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві;

Ключові слова: АВТОРСЬКІ ТА СУМІЖНІ ПРАВА, КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ, ЗАХИСТ АВТОРСЬКИХ ТА СУМІЖНИХ ПРАВ.

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ	4
ВСТУП	5
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ І СУМІЖНИХ ПРАВ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ	Error! Bookmark not defined.
1.1 Теоретичне обґрунтування питань захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.....	Error! Bookmark not defined.
1.2 Кримінально – правова характеристика злочинів про порушення авторських і суміжних прав.....	Error! Bookmark not defined.
1.3 Правове регулювання та способи захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.....	Error! Bookmark not defined.
РОЗДІЛ 2. ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ДІЯЛЬНОСТІ ПОСАДОВИХ ОСІБ ЩОДО ПОРУШЕННЯ АВТОРСЬКИХ І СУМІЖНИХ ПРАВ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ	Error! Bookmark not defined.
2.1 Особливості застосування приводів посадовими особами про порушення авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві	Error! Bookmark not defined.
2.2 Форми застосування посадовими особами процесуальних дій щодо порушення авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві	Error! Bookmark not defined.
2.3 Основні аспекти прийняття процесуальних рішень посадовими особами щодо порушення авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві	Error! Bookmark not defined.
РОЗДІЛ 3. УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ТА СУМІЖНИХ ПРАВ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ	Error! Bookmark not defined.
3.1 Судова практика захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві.....	Error! Bookmark not defined.

3.2 Міжнародний досвід захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві.....	Error! Bookmark not defined.	4
ВИСНОВКИ.....	Error! Bookmark not defined.	5
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	Error! Bookmark not defined.	

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

ВРУ – Верховна Рада України

ЗУ – Закон України

ЦК – Цивільний кодекс України

ККУ – Кримінальний кодекс України

КПКУ- Кримінально-процесуальний кодекс України

КВКУ - Кримінально-виконавчий кодекс України

ВСТУП

Актуальність теми. Проблема злочинності у сфері інтелектуальної власності є дуже актуальною на сучасному етапі розвитку України та в історичному і правовому аспекті сягає своїм корінням глибокої давнини. Варто зазначити, що становлення злочинності у сфері інтелектуальної власності викликане еволюцією суспільних відносин і розпочалося зі становленням відповідальності за суспільно небезпечні діяння .

Високий рівень злочинності проти авторського права і суміжних прав, крім заподіяння матеріальної шкоди вітчизняним і зарубіжним правовласникам, призводить також до сповільнення темпів розвитку науки і культури, підриву інтелектуального потенціалу держави, зменшення надходжень до державного і місцевого бюджетів, ускладнення зовнішньополітичних і зовнішньоекономічних відносин України з іншими державами.

На жаль, стан боротьби з кримінально-караними порушеннями авторського права і суміжних прав у нашій державі не відповідає вимогам сьогодення. Впродовж багатьох років Україна входить до числа перших десяти держав світу з найвищим рівнем піратства щодо програмного забезпечення та в аудіовізуальній сфері.

Концептуальним дослідженням проблем захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві займалися чимало вітчизняних науковців, таких як П.П.Андрушко, В.Д.Гулкевич, В.С.Линдюк, К.О. Афанасьєва., В.Б. Харченко, А.М Коваль, С.А.Бочкарев, І. Р.Курилін, О.Штефан, Р.Хаметов.

Питанням теорії та практики захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві займалися українські економісти: Р.Б..Иванченко, Т.ГЧигарин,Р.ВМаркизов, Б.С.Никифоров,А.Лопашенко,А. И. Василянская,И.А. Близнец,Дж. С. Милль,Р. Е. Поляков,І. РКурилін, ,Л. МБаранова,Т.Шмарьова.

Метою роботи є теоретичне обґрунтування, а також визначення основних напрямків і рекомендацій щодо захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Відповідно до поставленої мети були вирішені такі задачі:

- охарактеризувати поняття захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві;
- проаналізувати кримінально-правову характеристику злочинів про порушення авторських та суміжних прав;
- дослідити правове регулювання та способи захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві ;
- розглянути особливості застосування приводів посадовими особами про порушення авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві ;
- визначити форми застосування посадовими особами процесуальних дій щодо порушення авторських та суміжних прав ;
- дослідити основні аспекти прийняття процесуальних рішень посадовими особами щодо порушення авторських та суміжних ;
- проаналізувати судову практику захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві;
- охарактеризувати міжнародний досвід захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини, що виникають у процесі захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Предметом дослідження є захист авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Методи дослідження. Під час дослідження були використані такі методи: діалектичний як фундаментальний філософський метод під час дослідження механізму кримінально-правової охорони авторського права і суміжних прав, системно-структурний для системного дослідження об'єкта,

об'єктивної сторони, суб'єкта та суб'єктивної сторони злочину у сфері захисту порушеного авторського права і суміжних прав. За допомогою логіко-семантичного методу визначено понятійний апарат та визначено загальні засади захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві. Основні висновки та положення дослідження ґрунтуються на методі системного аналізу чинного законодавства, практики його застосування з урахуванням соціально-політичних, демографічних факторів. Логіко-юридичний для встановлення змісту кримінально-правових понять, які характеризують кримінальну відповідальність за порушення авторського права і суміжних прав, з'ясування закономірностей дії права за допомогою правил юридичної логіки, історико-правовий для дослідження передумов, які зумовили кримінально-правову заборону порушення авторського права і суміжних прав, для аналізу розвитку кримінального права України. Порівняльно-правовий метод використовувався під час порівняння норм чинного законодавства зарубіжних держав із положеннями КК України, документальний - під час вивчення матеріалів правозастосовної практики. Догматико-юридичний метод аналізу норм чинного законодавства дозволив виявити в ньому прогалини та недоліки, сформулювати пропозиції щодо удосконалення правового механізму щодо захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що у цій роботі проведено комплексний аналіз правового регулювання захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що сформульовані в магістерській роботі теоретичні положення, висновки та рекомендації можуть використовуватися в науково-дослідній, навчальній, правотворчій. А саме:

– у сфері правозастосування – в результаті дослідження сформовано ряд пропозицій щодо внесення змін та доповнень до чинного законодавства

України, що регулює захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві;

– у навчальному процесі – теоретичні положення, висновки і пропозиції роботи можуть бути використані при викладанні таких навчальних дисциплін як «Кримінальне право України», спецкурсів «Захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві», «Зарубіжний аспект правового регулювання захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві»;

– у правотворчій роботі – для вдосконалення законодавства України, що регулює питання фінансування видатків на освіту, шляхом внесення відповідних змін до Кримінального кодексу, Закону України «Про авторське право і суміжні права», а також при підготовці та прийнятті підзаконних нормативно-правових актів;

– правозастосовній діяльності Міністерства освіти і науки України, Вищого суду з питань інтелектуальної власності, та інших органів державної влади та їх посадових осіб.

Апробація результатів роботи. Загальні положення та висновки дослідження виствітлювалися на IV Міжнародній науково-практичній конференції м. Суми, 21-22 травня 2020 року у доповіді на тему «Деякі аспекти кримінальної відповідальності за порушення авторського та суміжних прав».

Структура та обсяг роботи. Магістерська робота складається зі вступу; трьох розділів, які містять вісім підрозділів; висновків; списку використаних джерел. Загальний обсяг роботи становить 80 сторінок, із них основний текст – 75 сторінки, список використаних джерел – 7 сторінок (78 найменувань).

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ І СУМІЖНИХ ПРАВ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

1.1 Теоретичне обґрунтування питань захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві

Проблема злочинів проти інтелектуальної власності наразі актуальна на сучасному етапі розвитку України та має давні історичні та правові корені. Слід зазначити, що виникнення злочинів проти інтелектуальної власності обумовлено розвитком суспільних відносин і почалося з формування відповідальності за суспільно небезпечні діяння. [1, с. 3–7].

До того ж, актуальність проблеми протиправних дій галузі інтелектуальної власності пов'язана з виникненням держави і права, в результаті чого в законі почали закріплювати злочинні прояви.

Результатом цієї регулюючої діяльності стало виявлення таких видів злочинів, як злочини проти держави, проти релігії, проти моральності, проти власності і т. д, котрі є традиційними для ранніх етапів розвитку кримінального права. [2, с. 56].

Зрозуміло, що в різні проміжки часу були і продовжують існувати певне угруповання, круг злочинності, ще їх називають пості злочини (наприклад, посягання на людей та їх власність), навіть в Стародавньому Римі їх називали «злочинами від природи».

Однак у міру розвитку суспільства зростав та трансформувалася їх вид та характер злочинності, притаманних різним етапам суспільного розвитку [3, с. 33].

З цієї причини проблема злочинності в галузі інтелектуальної власності залишається найважливішим завданням кримінології, яка полягає в розкритті її соціальної і правової природи і вимагає досконалого наукового дослідження.

Розвиток суспільства на основі економічних ринкових відносин призвів до захисту прав інтелектуальної власності в Україні є один з основних показників цивілізованості правової системи держави, розвитку його науки, техніки і культури. Успішне вирішення економічних, культурних та інших проблем багато в чому залежить від інтелектуального потенціалу суспільства і його правового захисту. У зв'язку з цим Україна встала на шлях вдосконалення існуючого механізму гарантування та захисту прав інтелектуальної власності [4, с. 53].

Спочатку з'ясуємо поняття «правове благо» наданий час мало вивчене теоретиками кримінального права, однак широко використовується в теорії і філософії права, де воно прирівнюється до «правової цінності»[5, с. 34].

Необхідність звернення до сутності поняття «правове благо» викликана тим, що в науці кримінального права висловлюється думка про те, що об'єктом злочину слід розглядати не суспільні відносини (як це традиційно прийнято), а інтереси і блага .

Дана думка висловлювалася правознавцями дореволюційного періоду і продовжує розвиватися в роботах сучасних вчених.

Н.Д. Сергієвський розглядав як об'єкт злочинів правове благо, Ф. Ліст - життєві інтереси[6, с. 26].

Т.Г.Чигарін вважає, що об'єкт злочину - це охоронювані кримінальним законом соціально значущі цінності, інтереси, блага, на які зазіхає особа вчиняє злочин, і яким в результаті вчинення злочинного діяння заподіюється або може бути завдано істотної шкоди[7, с. 53].

Р.В. Маркізов, прирівнюючи блага до інтересів, зазначає, що вони є об'єктом злочину і охороняються кримінальним законом від злочинних посягань [8, с. 42].

Деякі вчені справедливо відносили до об'єктів злочинів і суспільні відносини, і правові блага. Никифоров Б.С. не заперечив теорію об'єкта злочину - суспільних відносин, але відзначав, що об'єкт злочину - це той суспільний інтерес, проти якого воно направляється і який бере під свій захист

кримінальне право. Крім того, він зазначає, що можливість учасників відносин поводитися певним чином і є найважливіший елемент об'єкта правопорушення, що охороняється правом інтерес уповноваженої особи, та складова частина суспільних відносин, проти якої спрямовується правопорушення, що позначається юридично як порушення суб'єктивного права [9, с. 73].

С.А. Елісеев вважає, що злочин проти власності порушує відношення належності об'єкта власності його суб'єкту, тобто юридична сторона злочину проти власності полягає в порушенні юридичного змісту відносин власності - суб'єктивного права власності [10, с. 73].

Право на власність являється таким ж невіддільним особистим правом, як і право на життя і свободу. Коли відбувається розмежування речей однієї людини від речей іншого, кожен з них бачить себе власником, представником певної компанії і розуміє можливість володіння цими речами.

Деякі дослідники, відзначаючи, що право власності поширюється на нематеріальній майно, включають в нього, крім загальновизнаних об'єктів, об'єкти інтелектуальної власності. А.І. Василянський вважає, що крім основного об'єкта права власності - майна - існують і інші об'єкти, наприклад, інтелектуальна власність, інформація, енергія та інші нематеріальні об'єкти[11, с. 35].

Аналогічної точки зору дотримується І.А. Близнюк, вважаючи, що до числа об'єктів речових прав слід віднести таке «безтілесне майно» як об'єкти інтелектуальної собствності[12, с. 73].

Інтелектуальна власність, як і речова, містить в собі матеріальне і духовне начало. Матеріальний початок представлено результатами інтелектуальної діяльності, вираженими зовні, а духовне відповідає за особистісні характеристики людини - інтелект, волю, здібності, працьовитість, наполегливість, які проявляються в предметах матеріального міра [13, с. 38].

І Кант стверджував, що інтелектуальна власність втілює не тільки речові, а й є природні права людини: природне право особистості на творчість [14, с. 44].

У законодавстві довгий час було відсутнє визначення терміна «інтелектуальна власність».

Багато дослідників пропонували свої визначення цього поняття. А.Г. Ступніков розуміє під інтелектуальною власністю сукупність майнових і особистих немайнових прав на матеріально виражений результат творчої та інтелектуальної діяльності, а так само на прирівняні до нього засоби індивідуалізації учасників торгового обороту, що володіють цінністю для суспільства, які він визнає і охоронювані державою» .

Інтелектуальна власність виступає в якості кордону, яка визначає і розділяє права авторів і правовласників, наявність яких визначається необхідністю забезпечення їх гарантованого захисту від порушення іншими особами.

Зазначимо, що інтелектуальна власність є юридичним активом, який окреслює правовий статус авторів і власників прав власності на продукти інтелектуальної діяльності.

Тому законодавство повинне містити адекватні механізми захисту і захисту від зловживань, направлені на регулювання відносин авторів і правовласників з другими особами таких відносин.

На думку С.А. Бочкарьова, кримінально-правова охорона речової власності не забезпечує конституційного режиму її захисту. Він пропонує визнати підставою для кримінальної відповідальності ті посягання, які пригнічують, підмінюють або ігнорують волю власника, а всі інші фактори віднести до кваліфікуючого ознака [15, с. 23].

Варто відмітити, що держава не має прямого права керувати і реалізовувати приватні інтереси в області захисту інтелектуальної власності. Вона може тільки створити для цього міцну правову основу.

Сьогоднішнє законодавство України про авторське право і суміжні права, створене з урахуванням всіх вимог відповідних міжнародних конвенцій, узгоджених з правилами Всесвітньої організації інтелектуальної власності, воно дає право на результати інтелектуальної діяльності, творчої діяльності та інші об'єкти інтелектуальної власності. [16, с. 38].

Норма, що завбачає кримінальну відповідальність за порушення авторського права і суміжних прав (ст. 176), сгенерована в розділі V КК України «Злочини проти виборчих, трудових та інших особистих прав і свобод людини і громадянина», однак не в розділі VII КК, де законодавець відштовхується від того, що спільністю родового об'єкта злочинів у галузі господарської діяльності являється суспільні відносини з приводу виробництва, поширення, розподілу, обміну та споживання товарів, робіт та послуг [17].

У цих юридичних умовах слід стверджувати, що «порушення авторських і суміжних прав», викладене в статті 176 Кримінального кодексу, порушує тільки нематеріальні права і свободи людини [17].

Робимо висновок, що безпосереднім об'єктом даного злочину є відносини щодо дотримання авторських та інших суміжних прав.

Однак об'єкти захищені авторським правом, а саме:

- 1) літературні та художні твори, зокрема: романи, вірші, статті, лекції, музичні твори, аудіовізуальні твори, картини, скульптури, фотороботи та ін.;
- 2) комп'ютерні програми;
- 3) складання даних (база даних);
- 4) інші твори - активно беруть участь в цивільно-правовому обороті, тому додатковий предмет правопорушень залежить від характеру і розміру шкоди, завданої законним правам та інтересам правовласника, який носить матеріальний характер [17].

Законом визначено, що порушенням авторських та суміжних прав є незаконне відтворення, поширення наукових, літературних і художніх творів, комп'ютерних програм і баз даних, а також незаконне відтворення, поширення

виконань, фонограм, відеограм і програм, їх передача, їх незаконне копіювання та розповсюдження на аудіо- та відеокасетах, дискетах, других носіях або інші умисні порушення авторських і суміжних прав, якщо це призвело до значних матеріальних збитків [17].

З огляду на те, що дана норма молода, а юридична практика недосконала, а можливо через недосконалість норми і складності кримінального процесу в рішенні проблем доведення об'єктивної і суб'єктивної сторони складу злочину, судового тлумачення даного складу злочину з кримінальної точки зору.

Слід зазначити, що потерпілий є обов'язковою ознакою даного злочину. Це може бути фізична особа, котра створила твір і має особисті (немайнові) і майнові права на нього, а в деяких випадках його правонаступник (наприклад, спадкоємець), ще може бути виконавець - актор (театру, кіно і т. д.) , співак, музикант, диригент, танцюрист або ж будь-яка особа, яка грає роль, співає, читає, грає на музичному інструменті або іншим чином виконує твори літератури і мистецтва, в тому числі фольклорні твори, а також інші суб'єкти, котрі займаються тією ж творчою діяльністю, в тому числі цирк, вар'єте, лялькові вистави, виробник фонограм - фізична особа, котра вперше записала любе виконання або інші звуки на фонограмах .

Проте немає єдиної позиції з питання про включення до складу злочину, згаданого в ст. 176 КК , окремої частини з вимогами про співавторство [17].

Деякі вчені стверджують, що вимога про співавторство можна розглядати як порушення авторських і суміжних прав, де прикладом являється вже юридично закріплена норма, а саме ч. 3 ст. 176 КК України [17].

Інші звертають увагу на те, що відповідальність за порушення авторських та суміжних прав не може включати в своє визначення термін «примус», оскільки це передбачає наявність сильного психологічного впливу на потерпілого не тільки з боку посадової особи, яка використовує своє службове становище а й з інших причин і умов, які практично неможливо притягнути до кримінальної відповідальності [18, с. 82].

В контексті примусу до авторства слід враховувати суспільну небезпеку вчинку:

- в залежності від форми примусу;
- в залежності від статусу особи, яка примушує;
- в залежності від ступеня пошкодження здоров'я потерпілого (фізичного або психічного) [19, с. 306-314].

З неупередженої точки зору правопорушення - це суспільно небезпечні діяння, наслідками яких є істотний майновий збиток і причинно-наслідковий зв'язок між формою і його наслідками.

Ознака «значний розмір» має конкретну стратегію, яка визначається і встановлюється в залежності від того, завдав злочин шкоду громадянам в розмірі двадцяти або більше неоподаткованих мінімумів доходів громадян, однак вона має відноситися до числа оціночної групи, бо об'єкти авторського права приймають активну участь у цивільно-правовому обігу, де матеріальна завдана шкода обґрунтовується в упущеній вигоді – неодержаних доходах.

З цієї причини при визначенні правил відшкодування шкоди в порушення авторських і суміжних прав в кримінальному процесі суд повинен враховувати істотні збитки, в тому числі втрату заробітку (розміру) і моральну шкоду, завдані діями правопорушника по відношенню до потерпілої в моральному і етичному відношенні. .

Склад злочину, згідно ч. 1 ст. 176 ККУ, відображено як матеріальний злочин, являється закінченим з моменту отримання матеріальної шкоди у значному розмірі. Виходячі з цього можна сказати, що ст. 176 ККУ охороняє тільки майнові права автора[17].

Таким чином, основним напрямком захисту інтелектуальної власності є створення зручного механізму для швидкої та ефективною реалізації прав власності та впровадження нових продуктів у виробництво і суспільство в цілому. Чим раніше це буде зроблено, тим більше буде прогрес в економічному, соціальному, структурному і юридичному плані.

А.Н. Новіков визначає злочин інтелектуальної власності як антигромадську явище по відношенню до масового незаконного суспільно небезпечного використання виключних майнових прав суб'єктів, що володіють правами інтелектуальної власності, що проявляється в навмисному скоєнні злочинів проти прав інтелектуальної власності [17, с. 101].

А.А. Хрідочкіна стверджує, що злочини проти інтелектуальної власності являються суспільно небезпечними, винними і такими, що суперечать кримінальному законодавству, вчинені такими злочинами, які порушують всі майнові і немайнові права на результати діяльності інтелектуальної творчості. (результати художньої діяльності, науково-технічної творчості та індивідуалізації товарів (послуг) і їх виробників) [6, с. 76].

А.А. Хрідочкіна справедливо констатує, що наданий час виникає питання розроблення нової державної політики щодо попередження злочинності у галузі інтелектуальної власності та нових методів профілактики, які приведуть до значного зниження рівня злочинності або навіть до припинення в цілому [6, с. 78]

Треба сказати, що кримінологічна політика держави сьогодні формується (в основному, ученими-правознавцями) як якась цілісна система заходів різного походження, яка визначає полярність теоретичних і прикладних концепцій попередження злочинності.

Однак через відсутність єдиного законодавчого підходу до правового захисту інтелектуальної власності в Україні ефективність правоохоронної діяльності щодо запобігання цих злочинів знижується.

Таким чином, ми розуміємо злочинність у галузі інтелектуальної власності як історично мінливе явище соціального та кримінального права, яке є невід'ємною частиною всіх злочинів, які порушують право громадян володіти, використовувати та розпоряджатися результатами своєї діяльності, інтелектуальною і творчою.

1.2 Кримінально – правова характеристика злочинів про порушення авторських і суміжних прав

Розвиток соціуму на основі економічних ринкових відносин зумовило необхідність захисту прав інтелектуальної власності в Україні. Це один з основних показників цивілізованості правової системи держави, розвитку його науки, техніки і культури. Слід зазначити, що ефективне вирішення економічних, культурних та інших проблем багато в чому залежить від рівня інтелектуального потенціалу соціуму і її правового захисту. У зв'язку з цим Україна встала на шлях вдосконалення існуючого механізму гарантування та захисту прав інтелектуальної власності.

До кримінальної відповідальності притягують суб'єктів за вчинення особливо небезпечних правопорушень - злочинів[17].

Слід зазначити, що вина є обов'язковою частиною суб'єктивної сторони злочину. Особа підлягає кримінальній відповідальності не тільки за суспільно небезпечні дії або бездіяльність і їх суспільно небезпечні наслідки, але і за провину в цих діях і настання наслідків кримінального злочину. Згідно з чинним кримінальним законодавством, вина існує у формі умислу та необережності. Діяння, вчинене через необережність, зазвичай визнається кримінальним злочином тільки в тому випадку, якщо це прямо передбачено у відповідній статті спеціальної частини Кримінального кодексу України. Оскільки через необережне вчинення дій, визначених у ст. 176 КК України законом не передбачена кримінальна відповідальність, особа буде притягнуто до відповідальності лише в тому разі, якщо буде доведено, що він вчинив діяння навмисне [17].

Слід зазначити, що основною ознакою незаконного використання об'єктів авторських і суміжних прав є суттєві матеріальні збитки. Особа повинна передбачати можливість заподіяння таких наслідків своїми протиправними діями і усвідомлювати власну суспільну небезпеку [18, с. 106].

До того ж, кримінальну відповідальність за порушення авторського права суміжних прав обґрунтовано в статті 176 ККУ «Порушення авторського права і суміжних прав» Кримінального кодексу України[17].

Згідно до даної статті незаконне відтворення, поширення творів науки, літератури і мистецтва, комп'ютерних програм і баз даних, а також незаконне відтворення, розповсюдження виконань, фонограм, відеограм і програм мовлення, їх незаконне тиражування та поширення на аудіо- та відеокасетах, дискетах, других носіях інформації, або інше умисне порушення авторського права і суміжних прав, якщо це призвело до матеріальної шкоди у значному розмірі, караються штрафом від двохсот до тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або ж виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення та знарядь і матеріалів, котрі спеціально використовувались для їх виготовлення[17].

Ті самі дії, якщо вони скоєні повторно, або за попередньою змовою групою осіб, або спричинили матеріальну шкоду у великому розмірі, караються штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на строк від двох до п'яти років, з конфіскацією усіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення та знарядь і матеріалів, які спеціально використовувались для їх виготовлення [17].

Вище зазначені дії, якщо вони скоєні службовою особою з використанням службового становища або організованою групою, або якщо вони завдали матеріальної шкоди у особливо великому розмірі, караються штрафом від двох до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або позбавленням волі на строк від трьох до шести років, з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого та з конфіскацією всіх примірників

творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення та знарядь і матеріалів, які спеціально використовувалися для їх виготовлення.

Слід зазначити, що матеріальна шкода рахується завданою в значному розмірі - якщо її розмір у двадцять і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян; у великому розмірі - якщо її розмір у двісті і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян; а завданою в особливо великому розмірі - якщо її розмір у тисячу і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян [17].

Умисел передбачає усвідомлення людиною суспільної небезпеки об'єктивної сторони вчиненого злочину, а також усвідомлення можливості і неминучості (з прямим умислом) настання суспільно небезпечних наслідків після скоєння злочину. Усвідомлення соціальної небезпеки діяння засноване на розумінні обвинуваченим фактичного змісту свого діяння і усвідомленні його негативної соціальної значущості, тобто його шкідливості для безпосереднього об'єкта, який знаходиться під захистом певної норми кримінального права. При наведенні доказів наміри порушити авторські або суміжні права необхідно визначити, чи розумів злочинець, що його дії порушують інтереси власника авторських прав на охоронювані авторським правом і суміжні права так як довільно використовує результати чужого інтелектуальної праці. Той факт, що обвинувачений розуміє незаконність дії, може бути доведений тим фактом, що людина розуміє, що він використовує твір, правовласником якого він є. Оскільки конструктивною ознакою незаконного використання об'єктів авторського або суміжних прав є суттєві матеріальні збитки, людина повинна передбачати можливість заподіяння таких наслідків своїми протиправними діями і усвідомлювати їх суспільну небезпеку [17].

Крім того, стаття 176 Кримінального кодексу України охороняє тільки майнові права суб'єктів авторського права та суміжних прав; умовою

притягнення порушника до відповідальності є завдання потерпілій стороні матеріальної шкоди у розмірі, визначеному законодавством [17].

Музичні твори - це твори, в яких художні символи втілені за допомогою звуків [18]. Їх можна сформулювати наступним чином, вони призначаються для того щоб на них можна було грати як на одному музичному інструменті, так і на кількох музичних інструментах з вокалом і без, з текстом або без тексту. Музичні твори можуть використовуватися як самостійно, так і в якості фонові музики або як частина аудіовізуального твору. Також захищена сучасна електронна музика [19 с. 133].

Аудіовізуальні твори - це твори, записані на певному матеріальному носії (плівка, магнітна стрічка або диск, компакт-диск і т. д.) У вигляді серії послідовних зображень (зображень) чи аналогових або дискретних сигналів, які відображають (кодують) рухомі зображення, сприйняття яких можливо тільки за допомогою екрану того чи іншого типу (кіноекран, телеекран і т. д.), на якому рухомі зображення візуально відображаються за допомогою певних технічних засобів. До типів аудіовізуальних творів належать кінофільми, телефільми, відеофільми, кінострічки, слайди і т. д., які можуть бути художньої, анімаційної (мультфільм), науково-популярної чи інші. Ці твори призначені для одночасного слухового і зорового сприйняття. Вони є результатом об'єднання творчих результатів праці багатьох людей. Проте, авторське право на аудіовізуальний твір відповідно до статті 17 Закону України «Про авторське право і суміжні права» належить визнається за режисером-постановником, автором сценарію і (або) текстів, діалогів, автором спеціально створеного для аудіовізуального твору музичного твору з текстом або без нього, художником-постановником, оператором-постановником.

Одна й та сама фізична особа взмоє поєднувати дві або більше із наведених вище авторських функцій [20].

Якщо друге не передбачено у договорі про створення аудіовізуального твору, автори, котрі зробили внесок або зобов'язалися зробити внесок у виникнення аудіовізуального твору і надали майнові права організації, котра

виконує виробництво аудіовізуального твору, чи продюсеру аудіовізуального твору, не мають права заперечувати проти виконання даного твору, його відтворення, поширення, публічного показу, публічної демонстрації, публічного сповіщення, а також субтитрування і дублювання його тексту, окрім права на окреме публічне виконання музичних творів, включених до аудіовізуального твору. За оприлюднення і кожне публічне виконання, показ, демонстрацію чи сповіщення аудіовізуального твору, його здавання у майновий найом і (або) комерційний прокат його примірників за всіма авторами аудіовізуального твору зберігається право на справедливую винагороду, яка розділяється та виплачується організаціями колективного управління або ж другим способом[20].

Фонограма –любий звуковий запис виконань або других звуків.

Запис – це фіксація тонів за допомогою технічних засобів в будь-якій матеріальній формі, що дозволяє їх багаторазово сприймати, відтворювати або передавати [20].

Передача організації ефірного або кабельного мовлення – програма, створена тією ж організацією ефірного або кабельного мовлення та іншою організацією на їх запит і за рахунок. [20].

Отже, можна сказати, що захисту підлягають майже усі результати творчої діяльності людини і саме вони виступають предметами злочину, передбаченого ст.176 КК України.

Кримінальний кодекс України включає ще декілька статей, щодо захисту авторського права та суміжних прав[17].

Це стаття 203-1 ККУ, в ній сказано, що незаконне виробництво, експорт, імпорт, зберігання, реалізація та переміщення дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва. Якщо ці дії вчинені у значних розмірах, то караються штрафом від трьох до п'яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Якщо вони вчинені повторно або за попередньою змовою групою осіб, або вчинені у великих розмірах,

караються штрафом від п'яти тисяч до десяти тисяч неоподаткованих мінімумів доходів громадян[17].

Важливо розуміти під значним розміром вартість дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання чи сировини для їх виробництва, котрі у двадцять разів і більше перевищує рівень неоподаткованого мінімуму доходів громадян; а от під великим розміром - вартість дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання чи сировини для їх виробництва, які у сто разів і більше перевищує рівень неоподаткованого мінімуму доходів громадян [21, с. 18].

Відповідно до статті 216 Кримінального кодексу України, частини першої незаконне виготовлення, підроблення, використання або збут незаконно виготовлених, одержаних чи підроблених контрольних марок для маркування упаковок примірників аудіовізуальних творів та фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, без даних чи голографічних захисних елементів - караються штрафом від п'ятисот до тисячі неоподаткованих мінімумів доходів громадян [17].

У частині другій статті 216 Кримінального кодексу України сказано, що ті самі дії, вчинені повторно або за попередньою змовою групою осіб, караються штрафом від трьох тисяч до п'яти тисяч неоподаткованих мінімумів доходів громадян [17].

Слід підкреслити, що кримінальне провадження у справі про порушення авторських і суміжних прав має ряд процесуальних особливостей. По-перше, вони відносяться до справ так званого приватного обвинувачення, тобто вони порушуються тільки на прохання потерпілого, за винятком надзвичайних випадків, коли законом передбачається можливість порушення такої справи прокуратурою. [22, с. 66].

По – друге, кримінальну справу за порушення авторських і суміжних прав не може бути врегульовано за примиренням між злочинцем і потерпілим. Загалом, це не типово для приватного обвинувачення. [22, с. 66].

По – третє, провадження в цих справах відбувається в загальному порядку. За наявності доказів незаконного використання об'єкта авторського права або суміжних прав тільки можна прийняти рішення про порушення кримінальної справи [22, с. 66].

Крім того, правоохоронні органи порушують кримінальну справу з підстав, передбачених статтею 94 Кримінально-процесуального кодексу України: за запитом або повідомленням громадян, підприємств, організацій, установ, посадових осіб, державних службовців або громадськості; виникнення порушника або суміжних прав; за повідомленням, опублікованим в пресі; в разі, якщо слідчому органу, слідчого, прокурора або суду не відомо про будь-які ознаки вчинення кримінального злочину (в разі перевірок в торгових точках) [23].

Якщо були виявлені випадки порушення авторських і суміжних прав особи, порушені цими правами, мають право подати заяву (скаргу) в правоохоронні органи за місцем скоєння злочину. В ній необхідно зазначити: найменування правоохоронного органу; прізвище, ім'я та по батькові заявника або повне найменування юридичної особи, адресу і телефони; час і місце, а також детальний опис правопорушення; про нанесення порушенням авторського права або суміжних матеріальної шкоди та її розмір.

До заяви додають:

– докази, що підтверджують факт порушення авторських або суміжних прав (наприклад, при порушенні авторських прав при публічному виконанні творів - квиток на концерт, рекламне оголошення в газеті або журналі);

– документи, що підтверджують права заявника (наприклад, копії договорів, примірники творів тощо) [24, с. 78].

У той же час позивач повинен розуміти, що після порушення кримінальної справи неможливо примирити потерпілого з обвинуваченим,

навіть якщо між ними в майбутньому будуть укладені фінансові чи інші домовленості.

Досудове слідство за порушеною кримінальною справою провадиться у тому районі, де вчинено злочин; якщо воно невідоме за місцем виявлення злочину, місцем перебування підозрюваного, обвинуваченого або більшості свідків. Досудове слідство має бути закінчено протягом двох місяців, за рішенням прокурора цей строк вправі бути продовжено до трьох місяців.

Кримінальні справи за статтею 176 Кримінального кодексу України підсудні районним (міським) судам замість вчинення злочину або за місцем закінчення дізнання (досудового слідства) [17].

Відповідно до статті 53 Закону України «Про авторське право і суміжні права» за наявності достатніх підстав про вчинення такого порушення авторського права і (або) суміжних прав, за котре згідно до закону передбачено кримінальна відповідальність, орган дізнання, слідства або суд зобов'язані вжити заходів для забезпечення розшуку і накладення арешту на: примірники творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), записаних виконань, фонограм, відеограм, програм мовлення, щодо котрих припускається, що вони є контрафактними, а також засоби обходження технічних засобів захисту; матеріали й обладнання, призначені для їх виготовлення та відтворення; документи, рахунки та інші предмети, що можуть бути доказом вчинення протиправних дій [20].

Особа, якій було завдано матеріальної шкоди в результаті порушення його авторських або суміжних прав, має право подати цивільний позов проти обвинуваченого або матеріально відповідальної особи в контексті кримінального провадження .[20].

Особа в праві подати позов від моменту порушення кримінальної справи до початку розгляду справи в суді. До того ж особа, яка непорушувала цивільний позов за кримінальною справою, а також особа, який позов залишився без розгляду, має право подати його в порядку цивільного судочинства.

Відхилення від позову в цивільному судочинстві позбавляє позивача права повторно подати таку ж заяву в кримінальному судочинстві.

Отже, кримінальні порушення авторських і суміжних прав переслідують конкретну мету. Їх розслідування вимагає знання не тільки кримінально - процесуального права, але також авторських і суміжних прав.

Злочинами визначаються такі порушення авторського і суміжних прав, котрі досягають ступеня суспільної небезпечності, які встановлюються великим розміром заподіяної матеріальної шкоди правовласнику (яка у двісті і більше разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян). Кримінальний кодекс України містить загальну норму (ст. 176 „Порушення авторського права і суміжних прав”) і спеціальні норми (ст. 203¹ „Незаконний обіг дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виробництва”, ст. 216 „Незаконне виготовлення, підроблення, використання або збут незаконно виготовлених, одержаних чи підроблених марок акцизного збору чи контрольних марок”) [17].

1.3 Правове регулювання та способи захисту авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві

Законодавство України, як і багатьох інших країн, передбачає кримінальну відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності. Кримінальна відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності існує, якщо правовласнику завдано значної, великої або особливо великої матеріальної шкоди.

Кримінально-правові способи захисту відповідно до статей 50 і 51 Кримінального кодексу України застосовуються від імені державиза вироком суду у вигляді покарань до особи, винної у вчиненні злочину. Вони полягають в обмеженні передбачених законом прав і свобод засудженого. [17].

Що стосується захисту прав і законних інтересів суб'єктів авторського права і суміжних прав, закон передбачає заходи по їх визнанню і відновлення,

припинення їх порушення і застосування юридичної відповідальності до злочинців. [24, с. 152].

Існує дві форми захисту прав інтелектуальної власності:

- юрисдикційна
- неюрисдикційна.

Неюрисдикційна форма забезпечує захист прав інтелектуальної власності власними силами без підтримки держави або інших компетентних органів. До даної форми відносять відмову здійснювати певні дії, передбачені укладеним договором про передачу майнових прав інтелектуальної власності, і відмову від виконання недійсного договору.

Вибрані засоби самооборони не повинні бути заборонені законом і не повинні суперечити моральним засадам суспільства.

Юридичні форми захисту використовують два способи захисту:

- загальний (судовий);
- спеціальний (адміністративний).

Щодо загального порядку захисту то він здійснюється в судах.

А от спеціальний порядок захисту прав здійснюється у органах державного управління, або ж у органах Антимонопольного комітету України, та в органах державної Митної служби України.

Слід зазначити, що кримінальний процес вирішення спорів передбачає притягнення правопорушника до відповідальності. Однак, для того щоб кваліфікувати правопорушення щодо авторського твору як кримінальний злочин, потрібно, щоб йому були характерні такі ознаки зазначеного злочинного діяння, як: повторність, здійснення дій за попередньою змовою групою осіб, нанесення матеріальних збитків у великих або особливо великих розмірах, здійснення подібних дій службовою особою з використанням службового становища [24, с. 167].

До того ж суб'єктивна сторона злочину окреслюється умислом із прямою формою вини.

Кримінально-правова відповідальність передбачає такі види покарання, як штраф, виправні роботи, позбавлення волі, конфіскація майна.

Для захисту авторських або суміжних прав суб'єкти авторського права і суміжних прав вправі звернутися до суду та інших органів в установленому порядку відповідно до їх компетенції. [25, с.498].

Порушеннями авторських прав є:

- плагіат – публікація твору під чужим ім'ям;
- піратство – публікація, відтворення і поширення контрафактних екземплярів твору;
- ввезення на територію України та вивезення екземплярів твору без дозволу осіб, що володіють авторським правом;
- дії, які створюють загрозу порушення авторського права;
- дії для свідомого обходу технічних засобів захисту авторського права.

Найбільш поширеним видом порушення прав інтелектуальної власності в Україні являється піратство, особливо щодо галузі програмного забезпечення, і плагіат, які свідчать про відсутність витонченості української системи захисту авторських прав.

Боротьба з піратством має важливе політичне і економічне значення. Політичний характер полягає в обвинуваченні України в низькому рівні захисту авторських прав з боку міжнародного співтовариства [24, с. 148].

Піратська продукція за своєю якістю мало в чому уступає легальній. Поява друку, розмножувального обладнання, магнітної стрічки та інших електронних носіїв дозволила піратам виготовляти друковану контрафактну продукцію шляхом:

- фотографування законного видання і виготовлення серії екземплярів, що є факсимільними копіями оригіналу твору;
- відтворення законного видання у пам'яті комп'ютера і його наступне виготовлення;

- виготовлення шляхом фотокопіювання матриці законного видання з наступним розмноженням за допомогою малогабаритного обладнання швидкодруку;

- безпосереднє фотокопіювання законного видання з наступним продажем його екземплярі[20].

Не тільки держані органи ведуть боротьбу з піратами на ринку інтелектуальної власності, до їх компетенції входять виявлення та припинення правопорушень, а й також легальні виробники об'єктів авторського права або суміжних прав.

В результаті були розроблені технологічні засоби захисту об'єктів авторських або суміжних прав та їх несанкціонованого використання. Ці захисні заходи законних виробників використовуються для об'єктів з авторськими або суміжними правами. Які записуються і тиражуються на електронних носіях.

Однак це не стало абсолютною гарантією захисту від піратства будь-якого об'єкта авторського права або суміжних прав.

З'явилася ще одна група осіб з піратською діяльністю, які не тільки виробляють спеціальні пристрої, але і надають послуги зі зняття (блокування) цього захисту з охоронюваних об'єктів. Зараз такі заходи великі і вимагають відповідних дій уряду для встановлення відповідальності за надання цих послуг.

З об'єктивної сторони злочин проявляється у діях, які можливі у таких формах: [2]

- незаконне відтворення творів науки, літератури і мистецтва, комп'ютерних програм і баз даних, виконань, фонограм і відеограм, програм мовлення; [2]

- незаконне розповсюдження творів літератури, науки і мистецтва, комп'ютерних програм і баз даних, виконань, фонограм і відеограм, програм мовлення; [2]

– інше умисне порушення авторських і суміжних прав[20].

Обов'язковими ознаками об'єктивної сторони даного злочину являється також суспільно небезпечні наслідки і причинний зв'язок між вказаними діями і наслідками[25, с. 198].

До інших порушень авторських і суміжних прав може відноситися:

- вчинення дій, які порушують права суб'єктів авторського права і суміжних прав;
- піратство у сфері авторського права і суміжних прав; [2]
- плагіат; [2]
- везення на митну територію України без дозволу правовласників примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм, програм мовлення; [2]
- будь-які дії для свідомого обходу технічних засобів захисту авторських і суміжних прав;
- підробка, зміна фбо вилучення інформації, зокрема в електронній формі, про управління правами без дозволу суб'єктів авторського права і суміжних прав чи особи, котра здійснює дане управління.

Приготування до злочину не може спричинити за собою кримінальну відповідальність, і тому, наприклад, вчинення дій, що представляють ризик порушенню авторських або суміжних прав, не є злочином [20].

Ст. 176 КК України охороняє лише майнові права потерпілого, а отож не є кримінальним злочином, наприклад, вчинення любою особою дій, котрі порушують особисті немайнові права суб'єктів авторського права і суміжних прав [17].

Злочин рахується закінченим з моменту настання матеріальної шкоди у значному розмірі.

Незаконне виготовлення, підроблення, використання або збут незаконно виготовлених, одержаних або підроблених марок акцизного збору або контрольних марок для маркування упаковок примірників аудіовізуальних

творів, фонограм, відеограм, комп'ютерних програм, баз даних чи голографічних захисних елементів кваліфікується за ст.216 КК України. Незаконне виробництво, експорт, імпорт, зберігання, реалізація та переміщення дисків для лазерних систем зчитування, матриць, обладнання та сировини для їх виготовлення кваліфікується за ст.203-1 КК України[17].

Підводячи висновок, можна зазначити, що елементи предмета доказування в справах про злочинне порушення авторського і суміжних прав знаходять свою подальшу конкретизацію у вирішенні таких окремих, специфічних для даної категорії кримінальних справ, завдань розслідування, як:

- встановлення приналежності авторського або суміжних прав потерпілому;
- встановлення охорони твору ;
- встановлення розміру заподіяної матеріальної шкоди;
- встановлення кваліфікуючих ознак злочину;
- встановлення ознак невідповідності кількості примірників розповсюдженого твору кількості ліцензійних примірників.

Запорукою обґрунтованого порушення кримінальної справи полягає в проведенні перевірочних заходів для встановлення можливих фактів. Вони є ознаками кримінального порушення авторських і суміжних прав і носять переважно оперативно-розшуковий характер. [20].

Таким чином, ми бачимо, що охороні підлягають майже всі результати творчої діяльності людини (об'єкти авторського і суміжних прав) і саме вони виступають предметами злочину, передбаченого ст. 176 КК України.

У зв'язку з цим потрібно визначитися і з колом осіб, які можуть створювати об'єкти авторського і суміжних прав і мати статус потерпілих від злочину.

Узагальнюючи, слід підкреслити, що специфіка розслідування кримінальних порушень авторських і суміжних прав в першу чергу визначається механізмом його здійснення. Слід інтерпретувати положення

закону про авторське право в методиці розслідування. З огляду на недостатнє розслідування цивільного і кримінального права, цей факт створює значні труднощі в роботі поліції та судів.

РОЗДІЛ 2. ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ ДІЯЛЬНОСТІ ПОСАДОВИХ ОСІБ ЩОДО ПОРУШЕННЯ АВТОРСЬКИХ І СУМІЖНИХ ПРАВ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

2.1 Особливості застосування приводів посадовими особами про порушення авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві

Однією з функцій, яку виконують заходи кримінально процесуального примусу, є забезпечення розслідування чи розгляду та участі в ньому підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, зокрема це стосується приводу.

У Кримінально-процесуальному кодексі 1960 р. поняття приводу не визначене, лише вказано, що він може застосовуватись до свідка, потерпілого, підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, а також у разі виконання запиту (доручення) компетентного органу іноземної держави про міжнародну правову допомогу щодо особи для вручення документів у порядку, встановленому законом, якщо особа не з'явилася без поважних причин [26, с. 34].

Варто зазначити, що привід як захід кримінально-процесуального примусу застосовується для забезпечення виконання завдань кримінального судочинства, зокрема щодо швидкого та повного розкриття злочину та законності, і відповідно є гарантією виконання органом дізнання, слідчим, прокурором та судом цих завдань у процесі реалізації процесуальних повноважень.

Маючи на увазі, що застосування приводу є фактично обмеженням конституційного права особи на її недоторканність та вільне пересування, ст. 371 КК України передбачає кримінальну відповідальність за завідомо незаконне затримання або незаконний привід, що є злочином невеликої тяжкості [17].

У Кримінальному процесуальному кодексі України 2012 року приводу приділено більше уваги [17].

Спочатку треба зазначити, що законодавець сформулював мету застосування приводу як заходу забезпечення кримінального провадження (цією метою є досягнення дієвості кримінального провадження) та визначив їх перелік.

Крім того, дієвість отримується шляхом виконання завдань кримінального судочинства: захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду.

Попри це орган досудового розслідування зобов'язаний застосовувати усі передбачені законом заходи для забезпечення ефективності досудового розслідування[25, с. 134].

Відповідно до ст. 140 ККУ визначає, що привід полягає у примусовому супроводженні особи, до якої він застосовується, особою, яка виконує ухвалу про його здійснення, до місця її виклику в зазначений в ухвалі про здійснення приводу час[23].

Ідеться також про те, що рішення щодо здійснення приводу на стадії досудового розслідування приймається слідчим суддею за клопотанням слідчого, прокурора або з власної ініціативи.

В законі чітко визначено, що рішення про здійснення приводу приймається у формі ухвали.

Отож, є підстави запропонувати умови, фактичне дотримання яких гарантує законне застосування приводу:

1. Застосування приводу можливе лише після виклику особи. Слідчий, прокурор під час досудового розслідування має право викликати підозрюваного, свідка, потерпілого або іншого учасника кримінального провадження у встановлених КПК України випадках для допиту чи участі в іншій процесуальній дії [23].

2. Викликається особа лише у порядку та у формі, визначених законом: вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику по телефону або телеграмою.

Належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є розпис особи про отримання повістки, в тому числі на поштовому повідомленні, відеозапис вручення особі повістки, будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом (відеозапис оголошення особі факту виклику, підтвердження очевидців шляхом дачі пояснень, показань) [26, с. 184].

До того ж, якщо особа попередньо повідомила слідчого, прокурора, слідчого суддю про адресу своєї електронної пошти, надіслана на таку адресу повістка про виклик вважається отриманою у випадку підтвердження її отримання адресатом відповідним листом електронної пошти.

Дану процедуру варто попередньо узгоджувати: необхідно звернути увагу, що фактом підтвердження отримання виклику є не отримання та прочитання електронного листа, а лист-відповідь на виклик, у якому адресат має підтвердити, що інформацію отримав [27, с. 98].

3. Законодавцем визначено перелік суб'єктів, які наділені повноваженнями викликати особу, а також визначено перелік осіб, які можуть вручати повістку (це працівник органу зв'язку, працівник правоохоронного органу, слідчий, прокурор, представник житлово-експлуатаційної організації за місцем проживання особи, яка викликається, представник адміністрації за місцем роботи особи, яка викликається, представник адміністрації місця ув'язнення, де утримується особа, батько, матір, усиновлювач або законний представник неповнолітнього, піклувальник обмежено дієздатного).

4. Особа, яку викликають, чи інша особа, уповноважена отримати повістку чи викликана іншим чином, цей виклик має отримати не пізніше ніж за три дні до дня, коли вона зобов'язана прибути.

При цьому не береться до уваги той день, від якого починається обчислення строку (ч. 5, ст. 115 КПК України 2012 р.) [23].

5. Існують точні дані про відсутність поважних причин неприбуття особи на виклик, які викладені у ст. 138 КПК України, чи принаймні відсутнє повідомлення про причини неприбуття підозрюваного, обвинуваченого, свідка.

6. Слід вказати, щоприводу може бути підданий лише підозрюваний, обвинувачений та свідок.

7. Привід може бути застосований лише у визначений ухвалою слідчого-судді час. Як правило, це денний час (нічний час визначено законом з 22.00 до 6.00 год.)[23].

Щодо приводу свідка законодавець визначив ряд обмежень. Даний захід не може бути застосований до неповнолітніх, вагітних жінок, інвалідів першої і другої груп, осіб, які одноосібно виховують дітей віком до шести років або дітей-інвалідів, а також осіб, які згідно із КПК України не можуть бути допитані як свідки:

1) захисник, представник потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача, законний представник потерпілого, цивільного позивача у криміналь- про обставини, які стали їм відомі у зв'язку з–ному провадженні виконанням функцій представника чи захисника;

2) адвокати – про відомості, які становлять адвокатську таємницю;

3) нотаріуси – про відомості, які становлять нотаріальну таємницю;

4) медичні працівники та інші особи, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторони життя про відомості, одержані ними на сповіді віруючих;–особи – про відомості, які становлять лікарську таємницю;

5) священнослужителі

6) журналісти – про відомості, які містять конфіденційну інформацію професійного характеру, надану за умови нерозголошення авторства або джерела інформації;

7) професійні судді, народні засідателі та присяжні – про обставини обговорення в нарадчій кімнаті питань, що виникли під час ухвалення судового рішення, за винятком випадків кримінального провадження щодо прийняття суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, ухвали;

8) особи, які брали участь в укладенні та виконанні угоди про примирення в кримінальному провадженні, – про обставини, які стали їм відомі у зв'язку з участю в укладенні та виконанні угоди про примирення;

9) особи, до яких застосовані заходи безпеки, – щодо дійсних даних про їх особи;

10) особи, які мають відомості про дійсні дані про осіб, до яких застосовані заходи безпеки, – щодо цих даних (ч. 2, ст. 65 КПК України 2012 р.) [23].

Для застосовування приводу слідчий за погодженням прокурора чи прокурор звертається до слідчого-судді з клопотанням, у якому зазначаються:

1) найменування кримінального провадження та його реєстраційний номер;

2) процесуальний статус особи, про здійснення приводу якої заявлено клопотання, її прізвище, ім'я, по батькові та місце проживання;

3) процесуальна дія, учасником якої повинна бути особа, про здійснення приводу якої заявлено клопотання;

4) положення КПК України, яким встановлено обов'язок особи з'явитися за викликом, та обставини невиконання особою цього обов'язку;

5) відомості, які підтверджують факти здійснення виклику особи у встановленому КПК України порядку та отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом;

6) прізвище, ім'я, по батькові та посада слідчого, прокурора;

7) дата і місце складення клопотання (ст. 141 КПК України) [23].

Також до клопотання додаються копії матеріалів, котрими слідчий, прокурор роз'яснює свої доводи: підтверджувальні дані про виклик особи, її неприбуття, витяг з єдиного реєстру досудового розслідування

Більше того, під час досудового розслідування клопотання слідчого, прокурора про здійснення приводу розглядається слідчим-суддею у день його надходження до суду.

Варто мати на увазі, що ухвала про здійснення приводу оголошується особі, до котрої він застосовується, особою, котра виконує ухвалу.

Отож, працівник, котрий виконує ухвалу, має пересвідчитись в тому, що це саме та особа, щодо котрої буде застосовуватись привід. На особу, котра підлягає приводу, покладено обов'язок прибути до місця виклику в зазначений час.

До того ж, при цьому дане прибуття виконується у супроводі особи, що виконує привід. Зобов'язати особу самостійно прибути, відібравши, до прикладу, письмовий документ, закон не дозволяє

Якщо, у разі неможливості виконати привід особи: її відсутності, неможливості потрапити до житла чи іншого володіння особи – то тоді уповноважена особа, котра здійснює ухвалу про здійснення приводу, повертає її до суду з письмовим поясненням причин невиконання.

2.2 Форми застосування посадовими особами процесуальних дій щодо порушення авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві

Поняття «захист прав інтелектуальної власності» передбачає діяльність за законодавством уповноважених державних органів в області визнання, відновлення прав, а також усунення перешкод, котрі заважають реалізувати права та законні інтереси суб'єктів права інтелектуальної власності. [28, с. 198].

В сучасній Україні проблема захисту прав інтелектуальної власності вийшла далеко за рамки захисту прав авторів і правовласників, які несуть матеріальну шкоду через незаконне використання своєї інтелектуальної власності, і є в основному проблемою захисту інтересів держави. Порушення прав суб'єктів інтелектуальної власності перешкоджає розвитку інтелектуального і культурного потенціалу суспільства, підриває міжнародний авторитет країни і сприяє криміналізації ринків, на яких реалізуються об'єкти інтелектуальної власності. [28, с. 198].

Кримінальна відповідальність настає за винне вчинення суспільно небезпечного діяння (злочинної дії або бездіяльності), яке кваліфікується в якості злочину, передбаченого Кримінальним кодексом України. Об'єктом посягання крім двадцяти приватних інтересів (інтелектуальних прав) кредиторів виступають найбільш значущі суспільні інтереси в сфері державної безпеки та державного правопорядку [17].

Форми захисту інтелектуальних прав можна визначити як об'єктивне і зовнішня поведінка, що виражається кредитором і іншими учасниками захисних правовідносин у вигляді ряду заходів щодо захисту порушених інтелектуальних прав або охоронюваних законом інтересів в області інтелектуальної власності. Прийнято виділяти неюрисдикційну і юрисдикційну форми захисту [29, с. 18].

В законодавстві розрізняють дві основні форми захисту прав інтелектуальної власності – юрисдикційну і неюрисдикційну.

Юрисдикційна форма захисту прав інтелектуальної власності полягає в тому, що особа, права якої були порушені, звертається до суду за захистом порушених прав, а також в інші компетентні державні органи, які наділені повноваженнями приймати необхідні заходи для відновлення порушених прав і припинення порушення.

В контексті юрисдикційної форми захисту прав виокремлюють загальні (судові) та спеціальні (адміністративні) процедури захисту порушених прав інтелектуальної власності.

За загальним порядком захист прав інтелектуальної власності та охоронюваних законом інтересів виконується судом. Головна маса даних спорів розглядається місцевими судами.

В ситуації коли обидва учасники спірних правовідносин являються юридичними особами, то даний спір, котрий утворився між ними, підвідомчий господарському суду. За згодою учасників правовідносин в сфері інтелектуальної власності спір між ними вправі може бути переданий на розгляд третейського суду[30, с. 78].

Спори між фізичними особами розглядаються місцевими судами. Спеціальною формою захисту прав інтелектуальної власності являється адміністративний порядок їх захисту.

Даний вид застосовується як виняток із загального правила, тобто тільки в прямо передбачених законодавством випадках.

Згідно із законодавством потерпілий вправі звернутися за захистом своїх порушених прав до уповноваженого на це державного органу, зокрема, до Антимонопольного комітету України, Міністерства внутрішніх справ України, Державної митної служби України, Державного департаменту інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України, або до вищого органу відповідача, який в разі необхідності може надати такий захист[31, с. 28].

Неюрисдикційна форма захисту прав інтелектуальної власності являє собою дії юридичних і фізичних осіб щодо захисту прав інтелектуальної власності, котрі здійснюються ними самостійно (самозахист), без звернення за допомогою до державних або інших компетентних органів.

Це може бути відмова здійснити певні дії, що не передбачені укладеним ліцензійним договором, або відмова від виконання договору в цілому.

Визначені засоби самозахисту прав не мають суперечити закону та моральним засадам суспільства. До того ж, способи самозахисту прав мають відповідати змісту цих прав, які порушені, характеру дій, котрими вони

порушені, а також наслідкам, котрі спричинені даними порушеннями[32, с. 68].

Таким чином, кримінальне провадження, як частина судочинства в Україні, у відповідності з Конституцією України повинно здійснюватись виключно у порядку, який встановлюється законом.

2.3 Основні аспекти прийняття процесуальних рішень посадовими особами щодо порушення авторських і суміжних прав у кримінальному судочинстві

Провадження у кримінальній справі розпочинається дуже схожим чином. Основні відмінності полягають в елементах кримінального провадження і строгості доказів.

Наприклад, умисел зазвичай потрібно в кримінальному процесі, але не в цивільному. Тягар доказування в кримінальному судочинстві лежить на прокурорі, і цей тягар вище, ніж в цивільному судочинстві.

Відповідно до ст. 2 КПК України завданням кримінального судочинства є захист прав і законних інтересів фізичних і юридичних осіб, а також швидко і повністю розкрити злочини, виявити винних і забезпечити правильне застосування закону, щоб кожен, хто вчинив злочин, був притягнутий до відповідальності, і жоден невинний не був покараний [23].

Відповідно до ст. 3 КПК України провадження у кримінальній справі на території України відбувається незалежно від місця скоєння злочину і включає попереднє слідство і судовий розгляд справи [23].

Відповідно до ст. 4 КПК України суд, прокурор, слідчий і слідчий орган зобов'язані в межах своєї компетенції порушувати кримінальну справу по кожній справі для визначення доказів вчинення кримінальних злочинів і вживати всіх необхідних за законом заходів для встановлення факту вчинення злочину, і до їх покарання [17].

Як і у других судових процесах, правосуддя у кримінальних справах проводиться судом тільки на засадах змагальності та рівності громадян перед законом і судом, незалежно від походження, соціального і майнового стану, раси і національності, статі, освіти, мови, ставлення до релігії, роду і характеру занять, місця проживання та інших обставин котрі передбачені статтею 16 і 16-1 Кримінально-процесуального кодексу України [23].

Судочинство провадиться українською мовою або мовою більшості місцевого населення. При цьому фігуранти справи, які не володіють зазначеним мовою, можуть користуватися своєю рідною мовою і послугами перекладача передбачається ст. 19 Кримінально-процесуального кодексу України [23].

Як і у випадку з іншими видами судочинства, розгляд кримінальних справ у всіх судах відкритий, за винятком випадків, коли це суперечить захисним інтересам держави або іншим секретам, охоронюваним законом передбачається статтею 20 Кримінально-процесуального кодексу України.[23].

Учасниками кримінального процесу є: обвинувачений, підозрюваний, захисник, а також потерпілий, цивільний позивач, цивільний обвинувачений і їх представники.

Відповідач - особа, проти котрого в установленому порядку прийнято рішення представити його в якості відповідача. Коли справа передається до суду, підсудний називається відповідачем.

Підозрюваний - являється особа, затримана за підозрою в скоєнні злочину, або особа, щодо якої вжито запобіжні заходи до прийняття рішення про його затримання[33, с. 110].

Адвокат - це особа, уповноважена захищати права і законні інтереси підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, виправданого особи і надавати їм необхідну юридичну допомогу в кримінальному процесі. Потерпілий - це особа, якій в результаті злочину заподіяно моральну, фізичну або фінансовий збиток [34, с. 120].

Про визнання громадянина потерпілим чи про відмову в цьому особа, яка проводить дізнання, слідчий і суддя виносять постанову, а суд – ухвалу. Цивільним позивачем визнається громадянин, підприємство, установа чи організація, які зазнали матеріальної шкоди від злочину і пред'явили вимогу про відшкодування збитків відповідно до ст. 28 Кримінально-процесуального кодексу України[23].

Особа, яка проводить розслідування, слідчий і суддя вирішують, визнати громадянина потерпілим чи відмовити в ньому, і суд приймає рішення. Цивільний позивач - це громадянин, компанія, установа або організація, яким було завдано матеріальної шкоди в результаті кримінального злочину і який має право на компенсацію відповідно до статті 28 Кримінально-процесуального кодексу України [23].

У разі визнання позивача або відмови в цьому особа, яка проводить розслідування, слідчий і суддя виносять постанову, а суд виносить рішення. В якості відповідачів можуть бути притягнуті батьки, законні опікуни, піклувальники або інші особи, а також підприємства, установи і організації, які несуть фінансову відповідальність відповідно до закону за шкоду, заподіяну злочинною діяльністю відповідача.

Особа, яка проводить розслідування, слідчий і суддя виносять рішення про притягнення як цивільного обвинуваченого, а рішення виносить суд.

Більш детальна інформація про учасників кримінального процесу, їх права та обов'язки приведена в розділі 3 Кримінально-процесуального кодексу України [23].

Кримінальна справа порушується на підставі усних або письмових заяв або повідомлень компаній, установ, організацій, державних службовців, державних службовців, громадян або приватних осіб, а також з інших причин і підстав, зазначених у ст. 94 Кримінально-процесуального кодексу України [23].

Порядок порушення кримінальної справи, розслідування та попереднього слідства встановлено статтею 2 Кримінально-процесуального

кодексу України. Варто тільки відзначити, що попереднє слідство завершується підготовкою обвинувального вироку або постанови про закриття справи чи постанови про передачу справи до суду для вирішення проблеми застосування примусових заходів медичного характеру [23].

Кримінальну справу в суді першої інстанції присвячено третьому розділі Кримінально-процесуального кодексу України. У кримінальній справі наявність умислу обов'язково, а в цивільному та господарському процесі - не обов'язково.

У цьому випадку вирок, винесений від імені України, може бути визнаний винним або виправданим. Вирок суду не може бути заснований на гіпотезах і виноситься тільки за умови, що в ході судового розгляду вина обвинуваченого у вчиненні злочину буде доведена.

Тягар доказування в кримінальному процесі покладається на прокурора, і цей тягар вище, ніж в цивільному і комерційному судочинстві. Якщо особа буде визнано винним, покарання за злочини може бути наступним: штраф, позбавлення виборчих прав, коригувальні заходи, конфіскація майна, арешт, обмеження волі або затримання на певний період часу. Покарання також залежить від кваліфікації правопорушення [35, с. 30].

Статті 175, 176 і 229 Кримінального кодексу України, котрі передбачають відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності, включає три частини. В перших частинах зазначених статей передбачена відповідальність за:

– %о незаконне відтворення, розповсюдження творів науки, літератури і мистецтва, комп'ютерних програм і баз даних, а так само незаконне відтворення, розповсюдження виконань, фонограм, відеограм і програм мовлення, їх незаконне тиражування та розповсюдження на аудіо– та відеокасетах, дискетах, інших носіях інформації, або інше умисне порушення авторських і суміжних прав, якщо це призвело до матеріальної шкоди у значному розмірі; %о

- незаконне використання винаходу, корисної моделі, промислового зразка, топографії інтегральної мікросхеми, сорту рослин, раціоналізаторської пропозиції, привласнення авторства на них, або любе друге умисне порушення прав на ці об'єкти, якщо це завдало матеріальної шкоди у значному розмірі;
- ‰ незаконне використання торговельної марки, фірмового найменування, географічного зазначення, або інше умисне порушення прав на ці об'єкти, якщо це завдало матеріальної шкоди у значному розмірі [17].

Покарання за ці злочини передбачається у вигляді штрафу в розмірі від двохсот до однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправних робіт на строк до двох років або тюремного ув'язнення на той самий строк з конфіскацією та знищенням всіх піратських чи підроблених активів. а також інструментів і матеріалів, котрі спеціально використовувалися для їх виготовлення.

Друга частина попередніх статей передбачає кримінальну відповідальність за одні й ті ж повторювані дії або за превентивний змову групи осіб або за великої матеріальної шкоди[36, с. 80].

В результаті ці злочини караються штрафом в розмірі від однієї тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або коректурою на термін до двох років, або позбавленням волі на строк від двох до п'яти років з конфіскацією та знищенням всіх піратських копій, а також підробок, а також інструментів і матеріалів. які спеціально використовувалися для їх виготовлення.

Однак, якщо заходи, передбачені частинами першою або другою цієї статті, були вчинені службовою особою в його службовому положенні або організованою групою або якщо ними було завдано матеріальної шкоди в особливо великому розмірі, покарання може мати форму штрафів від двох тисяч до трьох тисяч рублів. неоподатковуваний мінімальний дохід або тюремне ув'язнення на термін від трьох до шести років з позбавленням права обіймати певні посади або певні види діяльності на термін не більше трьох років або без них, а також з конфіскацією та знищенням всіх піратських чи

підроблених товарів, а також інструментів і матеріалів, зокрема були використані для їх виготовлення[37, с.180].

Тобто від кваліфікації злочинів по ступеню тяжкості (від першої до третьої частини вищевказаних статей) залежить покарання за злочини і воно є найбільш суворим при вчиненні тяжких злочинів, вказаних в частині другій та третій.

Кримінальна відповідальність за порушення прав на комерційну таємницю встановлена статтями 231 і 232 Кримінального кодексу України і наступає за: ☐ умисні дії, спрямовані на отримання відомостей, що становлять комерційну таємницю, з метою розголошення чи іншого використання цих відомостей, а також незаконне використання таких відомостей, якщо це спричинило істотну шкоду суб'єкту господарської діяльності [17].

Відповідальність приймає форму штрафу в розмірі від двохсот тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або обмеження волі на строк до п'яти років або позбавлення волі строком до трьох років, умисне розголошення комерційної таємниці без згоди правовласника особи, знайомої цю таємницю в зв'язку з професійною або службовою діяльністю, якщо воно було вчинене з корисливих чи інших особистих причин і завдало істотної шкоди суб'єкту господарювання[38, с. 180].

У цьому випадку існує відповідальність у вигляді штрафу від двохсот до п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років, або виправні роботи до двох років, або тюремного ув'язнення за той же період.

Відносно цієї кваліфікуючої ознаки злочину щодо порушення прав інтелектуальної власності такого як повторність, то повторністю правопорушень визнається вчинення двох або більше злочинів, передбачених тією самою статтею або частиною статті, котра передбачає відповідальність [39, с. 20].

Повторність відсутня при вчиненні продовжуваного злочину, який складається з двох або більше тотожних діянь, об'єднаних єдиним злочинним наміром.

Вчинення двох або більше злочинів, передбачених різними статтями Кримінального кодексу України, визнається повторним лише у випадках, передбачених в Особливій частині цього Кодексу.

Повторність відсутня, якщо за раніше вчинений злочин особу було звільнено від кримінальної відповідальності за підставами, встановленими законом, або якщо судимість за цей злочин було погашено або знято передбачає ст. 32 Кримінального кодексу України [17].

Рецидивом злочинів визнається вчинення нового умисного злочину особою, котра має судимість за умисний злочин передбачає ст. 34 Кримінального кодексу України [17].

Повторення і рецидив кримінальних злочинів буде враховуватися при класифікації злочинів і при призначенні покарання при прийнятті рішення про можливість звільнення від кримінальної відповідальності і покарання у випадках, передбачених цим Кодексом.

Разом з винним несуть відповідальність співники злочинців. Співучасть у злочині - це умисна спільна участь декількох суб'єктів у вчиненні умисного злочину передбачено статтею 26 Кримінального кодексу України [14].

Співучасниками злочину, поряд з виконавцем, є організатор, підбурювач та співучасник. Виконавець (співвиконавець) - особа, яка при співучасті з іншими кримінальними правопорушеннями, безпосередньо або за допомогою інших осіб, які не визнаних кримінально караними за законом за свої діяння, вчинила правопорушення, передбачене цим Кодексом.

Організатор – являється особа, котра організувала вчинення злочину або керувала його підготовкою або вчиненням. Організатором також являється особа, яка утворила або керувала організованою групою або злочинною

організацією, або особа, котра фінансувала або організовувала приховування злочинної діяльності організованої групи або злочинної організації. [40, с. 12].

Підбурювач - це особа, яка переконанням, підкупом, погрозою, під примусом або іншим чином переконало іншого співника вчинити злочину.

Пособником визначається особа, котра порадами, вказівками, наданням засобів або знарядь або усуненням перешкод сприяла вчиненню злочину іншими співучасниками, а також особа, котра заздалегідь обіцяла переховати злочинця, знаряддя чи засоби вчинення злочину, сліди злочину чи предмети, здобуті злочинним шляхом, придбати чи збути такі предмети, або іншим чином сприяти приховуванню злочину [41, с. 44].

Особи, котрі скоїли дані діяння, підлягають кримінальній відповідальності тільки у випадках, передбачених статтями 198 і 396 Кримінального кодексу України [17].

Не являється співучастю обіцяне до закінчення вчинення злочину неповідомлення про достовірно відомий підготовлюваний або вчинюваний злочин.

Зазначені особи підлягають кримінальній відповідальності тільки у випадках, коли вчинене ними діяння містить ознаки іншого злочину передбаченого ст. 27 Кримінального кодексу України [17].

Злочин визнається таким, якщо вчинений групою осіб, коли у ньому приймали участь декілька (два або більше) виконавців без попередньої змови між собою.

Злочин визначається вчиненням за попередньою змовою групою осіб, якщо його спільно вчинили декілька осіб (дві або більше), котрі заздалегідь, тобто до початку злочину, домовилися про спільне його вчинення [42, с. 87].

Злочин визначається вчиненням організованою групою, якщо в його підготовці або вчиненні брали участь декілька осіб (три і більше), котрі попередньо зорганізувалися у стійке об'єднання для вчинення цього та іншого (інших) злочинів, об'єднаних єдиним планом з розподілом функцій учасників

групи, спрямованих на досягнення цього плану, відомого всім учасникам групи передбаченого стаття 28 Кримінального кодексу України[17].

Виправдувальний вирок суду виноситься у випадках, коли не встановлено події злочину, коли в діянні підсудного немає складу злочину, а також коли не доведено участі підсудного у вчиненні злочину передбаченого ст. 327 Кримінально-процесуального кодексу України[23].

На вироки, ухвали та постанови районних (міських) судів та міжрайонних судів за законом може бути подана апеляція до апеляційних судів.

Потрібно зазначити, що апеляція подається, до суду, котрий постановив вирок, ухвалу чи постанову, протягом п'ятнадцяти діб з моменту їх проголошення, а засудженим, який перебуває під вартою, – в той же строк з моменту вручення йому копії вироку.

До того ж процедура подання та розгляду апеляцій визначена главами 29 і 30 Кримінально-процесуального кодексу України.

Слід зазначити, що Верховним Судом України можуть бути перевірені у касаційному порядку вироки, ухвали і постанови апеляційного суду, постановлені ним як судом першої інстанції[23].

Потрібно зазначити, що касаційні скарги і подання в зазначеному вище випадку можуть бути подані протягом одного місяця з моменту проголошення вироку чи оголошення ухвали або постанови, котрі оскаржуються, а засудженим, котрий перебуває під вартою, – в той же строк з моменту вручення йому копії вироку чи постанови[43, с. 47].

Також Верховний Суд України вправі перевірити у касаційному порядку вироки і постанови апеляційного суду, постановлені ним в апеляційному порядку. В даному випадку касаційні скарги і подання мають бути подані протягом шести місяців з моменту набрання ними законної сили.

Більше того, в касаційному порядку також можуть бути перевірені вироки та постанови районного (міського), міжрайонного (окружного) судів, ухвали апеляційного суду, постановлені щодо цих вироків і постанов.

Процедура касаційного провадження визначена передбаченого Главою 31 Кримінально-процесуального кодексу України[20].

Зазначимо, що вирок, ухвала і постанова суду, котра набрали законної сили, являється обов'язковими для усіх державних і громадських підприємств, установ і організацій, посадових осіб та громадян і підлягають виконанню на всій території України[43, с. 47].

Більше того вирок місцевого суду набирає законної сили після закінчення строку на подання апеляцій, а вирок апеляційного суду – після закінчення строку на подання касаційної скарги, внесення касаційного подання, якщо його не було оскаржено чи на нього не було внесено подання.

У законі зазначено, що у разі подачі апеляцій, касаційної скарги чи внесення касаційного подання вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після розгляду справи відповідно апеляційною чи касаційною інстанцією [44, с. 47].

В той же час, ухвала і постанова суду першої інстанції набирають законної сили і виконуються після закінчення строку на подачу апеляцій, а ухвала і постанова апеляційного суду – після закінчення строку на подання касаційної скарги чи внесення касаційного подання передбаченого статтею 401 і 402 Кримінально-процесуального кодексу України)

Відповідно до статей 11 і 12 Кримінально-виконавчого кодексу України органами виконання покарань є: Державний департамент України з питань виконання покарань, його територіальні органи управління та кримінально-виконавча інспекція, яка виконує покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, а також громадських та виправних робіт[45].

В Законі визначено що, установами виконання покарань є: арештні доми, кримінально-виконавчі установи та спеціальні виховні установи.

У рамках, визначених Кримінально-виконавчим кодексом України та законами України, виконання кримінальних покарань також виконує

Державна виконавча служба, котра здійснює покарання у вигляді штрафу і конфіскації майна.

Більш ретельно порядок виконання вироку, ухвали і постанови суду визначений Розділом п'ятим Кримінально-процесуального кодексу України та Кримінально-виконавчим кодексом України.

Отже, такий привід як захід кримінально-процесуального примусу використовується для забезпечення виконання завдань кримінального судочинства, зокрема щодо швидкого та повного розкриття злочину і законності, та відповідно являється гарантією виконання органом дізнання, слідчим, прокурором та судом даних завдань у процесі реалізації процесуальних повноважень. Він полягає у примусовому супроводженні особи, до котрої він використовується, особою, яка виконує ухвалу про його здійснення, до місця її виклику в зазначений в ухвалі про здійснення приводу час.

Форми захисту інтелектуальних прав можна визначити як об'єктивна і зовнішня поведінка, що виражається кредитором і іншими учасниками захисних правовідносин у вигляді ряду заходів щодо захисту порушених інтелектуальних прав або охоронюваних законом інтересів в області інтелектуальної власності. Законодавство розрізняє дві основні форми захисту прав інтелектуальної власності: юрисдикційну і неюрисдикційну.

У разі визнання позивача або відмови в цьому особа, яка проводить розслідування, слідчий і суддя виносять постанову, а суд виносить рішення. В якості відповідачів можуть бути притягнуті батьки, законні опікуни, піклувальники або інші особи, а також підприємства, установи і організації, які несуть фінансову відповідальність відповідно до закону за шкоду, заподіяну злочинною діяльністю відповідача.

РОЗДІЛ 3.УДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ТА СУМІЖНИХ ПРАВ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ

3.1 Судова практика захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві

Пов'язане порушення авторських прав (або) суміжних прав, вчинене через телекомунікаційну мережу, також може нести відповідальність. На підставі кримінальних справ покарання, передбачене статтею 176 Кримінального кодексу України: до двох років тюремного ув'язнення або цивільного укладення, або штраф за реабілітацію до мінімального доходу від 200 до 1000 за той же період.

Резиденти з неоподатковуваними податками мінімальними податками від 2 000 до 3 000 або від трьох до шести років позбавлення волі можуть бути відсторонені від виконання певних функцій або видів діяльності на термін не більше трьох років.

Таким чином, мінімально можливий штраф в 200 разів перевищує мінімальний оподатковуваний дохід громадянина. Максимум - шість років позбавлення волі.

Прихильники пом'якшення покарання працюють над тим, щоб правдивий текст заяви був доступний в Інтернеті. В цьому обговоренні зазвичай порівнюються найвищі покарання, які можуть бути накладені в розділі 3 статті 176 Кримінального кодексу України, з покараннями за злочини проти свободи і сексуальне насильство [17]

У цьому огляді ми не будемо псувати цю дискусію. Однак ми рекомендуємо звернутися до судового рішення у справі 522/6745/15-к [46].

правильно

У квітні 2015 року Приморський районний суд Одеси розглянув державне кримінальну справу стосовно підсудного по розділу 2 цієї статті 176 Кримінального кодексу України.

Зі змісту справи випливає, що в 2011-2014 роках відповідач незаконно користувався Інтернетом вдома, тобто поширював аудіовізуальні твори без дозволу ліцензіата. Він належить наступним компаніям: Warner Bros. ... Entertainment Inc., Columbia Pictures Industries, Inc. (Sony Pictures), Twentieth Century Fox Films, Disney Enterprises, Inc. TOB Universal City Studios, Paramount Pictures Corporation (тут - авторське право) дозволяє користувачам переглядати необмежену кількість аудіовізуальних творів користувачів певних Інтернет-ресурсів [46].

Агентство за твердженням підтвердило, що IP-адресу, за якою сторона була звинувачена в незаконному розповсюдженні аудіовізуальних артефактів, був переданий атомної електростанції з номером контракту 10271 від 24 лютого, що відповідає імені генерального секретаря. Доменне ім'я присвоєно відповідальною особою.

Під час ретельного обшуку в реєстрі підозрюваних поліція виявила і видалила комп'ютер, в тому числі аудіо та відео жорсткі диски, на магнітному жорсткому диску.

Після закінчення технічної експертизи від 10 лютого 2015 року за номером 6726/23 було підтверджено, що розглядається аудіовізуальний твір було розміщено на магнітному жорсткому диску відповідального комп'ютера, а не власника ліцензії [46].

Отже, відповідач незаконно поширює аудіовізуальні твори в даній компанії без дозволу ліцензіата, тобто без дозволу відповідного власника. Наявність прав (ліцензій), які дозволяють перегляд, копіювання, поширення аудіовізуальних творів, авторських прав на попередні права, 711 283 (сімсот тисяч двісті вісімдесят три рублі). Це в двісті разів більше мінімального податкового доходу громадянина ... в основному [24].

Слід зазначити, що підозрювані в скоєнні злочину, зазначеного в частині 2 статті 176 Кримінального кодексу України, допитуються в суді.

Рішення

16 квітня 2015 року Приморський районний суд Одеси ухвалив, що збиток, заподіяний їх умисними діями в результаті незаконного поширення аудіовізуальних творів, відшкодовано. Підсудний був визнаний винним в скоєнні злочину, зокрема, за частиною 2 статті 176 Кримінального кодексу України, яка передбачає покарання у вигляді п'яти (п'яти) років позбавлення волі за знищення всього. копії роботи. Комп'ютери, бази даних, інструменти та матеріали використовуються виключно для виробництва.

На основі ст. Відповідно до статті 75 Кримінального кодексу України суд звільняє підсудних від трьох (трьох) років позбавлення волі з арештом і знищенням всі копії творів, носії комп'ютерних програм, баз даних та інструменти і матеріали, які були спеціально використані для їх виробництва [17].

За ст. 76 КК України суд наклав наступні обов'язки: в Україні неможливо постійно проживати без дозволу кримінальної справи; Повідомити слідчому у кримінальних справах про зміну місця проживання, роботи або навчання, відвідувати інспекцію правоохоронних органів [17].

Судом також стягнуто в дохід держави з обвинуваченого судові витрати у розміре 4 746 (чотири тисячі сімсот сорок шість) грн. Це рішення не оскаржувалося.

Важливо, що у цій категорії кримінального правосуддя основними доказами, які суди використовують при винесенні вироків, є ноу-хау в області інформаційних технологій, висновки судово-медичних експертів і речові докази, вилучені правоохоронними органами в ході первинного розслідування. Цей тип речового доказу зазвичай включає комп'ютерне обладнання. [25].

Що стосується максимально можливих санкцій, питання про те, як поліпшити це правило, залишаються відкритими до тих пір, поки не буде єдиного судового постанови, в якому суди будуть покарані штрафом у вигляді королівської послуги за порушення авторських і (або) суміжних прав, вчинене через телекомунікаційні мережі [47].

Таким чином, відповідно до Судового реєстру судових рішень передбачена судова практика захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві, яка дає змогу стверджувати про скоєнні кримінальні правопорушення та певні недоліки в даній сфері.

3.2 Міжнародний досвід захисту авторських та суміжних прав у кримінальному судочинстві

Зарубіжний досвід є великим позитивним перевагою для України, аналізуючи його, можна знайти ключові шляхи реформування кримінального законодавства в сфері авторського права і захисту суміжних прав в Україні.

Міжнародні правила інтелектуальної власності реалізуються відповідно до угод, прийнятих Всесвітньою організацією інтелектуальної власності [48].

Вони містять положення, обов'язкові для всіх держав-членів щодо захисту і забезпечення дотримання прав інтелектуальної власності. Документом, що визначає основні вимоги міжнародної системи захисту інтелектуальної власності, є Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності)[49].

Угодою встановлені мінімальні вимоги до правової охорони інтелектуальної власності[50]. Міжнародний режим охорони об'єктів авторського права і суміжних прав визначається Бернською конвенцією про охорону літературних і художніх творів 1886 р. і Всесвітньою конвенцією про авторське право 1952 р. та ін. Правове регулювання охорони промислової власності на міжнародному рівні відбувається в межах низки угод: Паризької конвенції про охорону промислової власності 1883 р., Мадридської угоди про міжнародну реєстрацію знаків 1891 р., Гаазької угоди про міжнародну реєстрацію промислових зразків 1925 р. та ін.[50].

Кримінальна відповідальність застосовується як для покарання правопорушників, так і з метою запобігання правопорушенням. Оскільки притягнути до відповідальності всіх правопорушників може бути важко, одна або декілька кримінальних справ можуть бути відібрані як резонансні справи,

що матимуть стримуючий вплив на значну кількість правопорушників. За законами Сполучених Штатів Америки за контрафакцію та піратство встановлене суворе покарання. Інтернет є одним із найбільш легкодоступних місць для незаконного використання ІВ як фасилітатор для іншої злочинної діяльності.

У разі маніпуляцій на ринку, наприклад, працівник комунікаційної компанії під назвою Pairgain використовував торгові марки та інші символи, скопійовані з Інтернету, щоб створити веб-сторінку, яка, здається, була фінансовою веб-сторінкою Bloomberg. Метою цього порушення торговельної марки було узаконити новинний звіт як звіт Bloomberg, в який працівник написав неправдиву інформацію про діяльність угоди. Через очевидною правомірністю звіту, працівник зміг маніпулювати ціною Pairgain запас і отримувати прибуток, продаючи власні акції за штучно завищеними цінами. Основний Закон передбачає порушення авторських прав та претензії щодо підробки також використовувались для підтвердження грошових звинувачень відмивання.

Ще одна справа про відмивання грошей, пов'язана з порушеннями ІС, стосувалася комп'ютера продавець, який продавав підроблені або перемаркував деталі комп'ютера та програмне забезпечення значно нижче ринкова ціна на комп'ютерних виставках. Крім того, влада виявила, що продавець сховав надходження від цих продажів (понад 3,1 млн. дол. США) на чотирьох банківських рахунках, розділивши депозити, кожен з яких був нижчим за поріг звітування 10 000 доларів США для валютних операцій.

Зокрема, згідно із законодавством США за несанкціоноване відтворення творів у цифровому форматі (наприклад, продуктів програмного забезпечення) та їх піратське поширення (наприклад, через світову мережу «Інтернет») настає кримінальна відповідальність без необхідності доведення отримання правопорушником комерційної вигоди. Граничні суми, які дозволяють порушити кримінальну справу за піратство, за законами

Сполучених Штатів Америки є невисокими та визначаються на основі роздрібною ціни піратської продукції [50].

В Канаді, завантаження музики з однорангових мереж дозволено.

Один аргумент, який підтримує Канадська стратегія полягає в тому, що звільнення від приватного копіювання дозволяє правоохоронним органам виділяти більше ресурси для порушення прав інтелектуальної власності, що представляють більшу загрозу для розвитку інтелектуальної власності. Дослідження альтернативні закони про ІВ у Канаді та інших країнах можуть допомогти визначити наслідки - чи є передбачене чи ненавмисне - законодавства про ІВ та практики застосування законів та покращує наше розуміння успішні засоби стимулювання інновацій в галузі ІВ та економічного зростання [50].

У Китаї кількість порушень у сфері ІВ зростає, особливо необхідно посилити захист комерційної таємниці ввівши на законодавчому рівні кримінальну відповідальність. У реальному житті є багато актів порушення торгової таємниці, але щороку судові органи, які розглядають кримінальні справи, приймають і слухають лише декілька.

Багато судові органи, які не прийняли жодної кримінальної справи про порушення торгівлі секрети взагалі. Основною причиною цього явища є економічні міркування; дещо місцеві чиновники можуть, наприклад, змовитись з порушниками, а інші можуть віддати перевагу прийняти традиційні випадки, такі як вбивства та пограбування, щоб уникнути тиску та критики розгляд справи про порушення торгової таємниці. Більше того, тому що злочини у сфері комерційної таємниці є відносно новою з точки зору кримінального законодавства, існує багато невизначених питань чинники судової практики [51].

Відповідно до статті 219 Кримінального закону, об'єктивна сторона цього злочину повинна відповідати елемент "заподіяння великих збитків власнику комерційної таємниці", але певного немає забезпечення значних втрат. Забезпечення судових переслідувань Критерій з економічних

справ спільно видані Верховною народною прокуратурою та Міністерством громадської безпеки що діяч, причетний до порушення комерційної таємниці, повинен бути притягнутий до відповідальності згідно з наступним умови: спричиненням прямих економічних збитків понад 500 000 юанів та доведення до банкрутствоа власника або інші серйозні наслідки. [52].

Хоча деякі вказують, що якщо внутрішня вартість розглядається як збитки, то порушення, спричинене власник, усі порушення комерційної таємниці з дуже високою цінністю становитимуть злочин, таким чином, що сфера покарання Кримінального закону буде розширена неналежним чином. Економічні втрати не обов'язково посиляються на внутрішню цінність комерційної таємниці [53]. По-перше, збитки визначаються первісний намір статті 219 Кримінального закону .

Загальне розуміння цього положення передбачає, що фактична шкода спричинена, що є прямим наслідком порушення і не дорівнює внутрішній цінності комерційної таємниці. Хоча деякі комерційні таємниці цілком цінна, за деяких умов інфурія швидко досліджується після дії та не завдає збитків або просто спричиняє збитки, набагато нижчі, ніж цінність комерційної таємниці; в той час як у деяких в інших випадках деякі високоцінні комерційні таємниці здаються в оренду за ціною (впевнений, що плата за ліцензію становить зазвичай набагато нижче внутрішньої вартості комерційної таємниці), тому втрата власника обмежується втрата ліцензійного збору, коли комерційна таємниця незаконно використовується особою, що порушує право. Якщо внутрішня цінність комерційної таємниці розглядається як втрата маслини в ситуації, коли комерційна таємниця дуже цінна, ймовірно, що фактична втрата невелика, а легкий вчинок є вважається жорстоким, так що сфера покарання Кримінального закону розширена неналежно [54].

По-друге, цінність комерційної таємниці - це цінність, що відображається особливістю її самої, яка містить витрати на розробку діяльності та конкурентні переваги, які вона забезпечує для власник. Це ознака порушення торгової таємниці не перешкоджає використанню торгівлі

таємниці власника і власник не обов'язково втрачає внутрішню цінність торгівлі секрети. Нарешті, це консенсус серед правового кола деяких інших країн, які мають законодавство високого рівня, яке розглядає "спричинення прямих економічних збитків" як відсоткові збитки, які є наслідком від негативного впливу порушення на комерційну таємницю.

. У випадках порушення торгової діяльності таємниць, зазначимо, що призначення кримінального закону, усіх інших законів і навіть цілого економічного та соціального розвитку полягає у підтримці гармонійності та єдності. Тим самим миповинні чітко розуміти цивільний захист та координацію між цивільним захистом та кримінального захисту та вважають, що кримінальний захист комерційної таємниці має обмежений характер [55].

Кримінально-процесуальне законодавство Китайської Народної Республіки та відповідні норми чітко це пояснюють що кримінальні справи про порушення прав інтелектуальної власності (виключає загрозу соціального порядку та національні інтереси) належить до "незначних кримінальних справ, які мають потерпілий докази, що доводять злочин ", і потерпілий безпосередньо подає позов до народного суду. Як один вид злочину з порушенням прав інтелектуальної власності, злочин із порушенням торгівлі таємниця також належить до незначних кримінальних справ про наявність у потерпілого доказів злочину [56].

Отже, необхідно обмежити стандарт подання справи та підсудність справи установи державної безпеки в кримінальному злочині за порушення торгової таємниці що справи, що стосуються комерційної таємниці, будуть підвідомчі громадській безпеці установи на рівні міста або на рівні міста та міста на рівні префектури, щоб з'ясувати, яким він буде вирішується цивільним шляхом або іншим способом, якщо це доречно, у разі незаконного використання першого комерційна таємниця підрозділу після відставки або виходу на пенсію (власне, права та інтереси партії може бути в кращому захисті завдяки застосованому правилу доказів про "перевагу доказів" у цивільному процесі) [57]. Органи державної безпеки в основному реєструють

і розслідують справи, які серйозно загрожують соціальному порядку та національним інтересам шляхом придбання носія комерційної таємниці (включаючи копії тощо) шляхом комерційного шпигунства, крадіжок та інших неналежних засобів та шляхом надання цієї комерційної таємниці іноземним установам чи приватним особам.

Відповідно до кримінально-процесуального закону Китайської Народної Республіки, стандартами Подання кримінальної справи полягає в тому, що є докази, що підтверджують факти злочину, і це розслідування кримінальної відповідальності. Випадки злочину, що посягає на торгівлюсекрети також повинні відповідати цим двом стандартам. По-перше, є дані, що підтверджують факти злочину, тобто існують докази, що підтверджують участь суб'єкта в переліченій діяльності у статті 219 Кримінального закону :

- придбати комерційну таємницю правовласника шляхом крадіжки, заманювання обіцянка вигоди, загрози або інших неправомірних засобів;
- розголошення, використання або надання дозволу іншим користуватися а комерційна таємниця правовласника, яка набувається за допомогою вищезазначених засобів;
- розкривати, використовувати або дозволяти іншим користуватися, порушуючи угоду з правовласником або прохання правовласника про збереження комерційної таємниці, комерційної таємниці, яку він зберігає [58, 59]. Хто завгодно набуває, використовує або розкриває комерційну таємницю інших людей, коли він це знає або повинен знати ці комерційні таємниці, придбані за допомогою вищезазначених засобів, розглядаються як порушення комерційної таємниці. По-друге, слід розслідувати кримінальну відповідальність, тобто діяльність із порушення торгової таємниці спричинила значні юридичні збитки [60].

Порушення комерційної таємниці, стаття 219 Кримінального закону передбачає таке, що той хто завгодно бере участь у одній із наступних дій, яка порушує комерційну таємницю та приносить значних збитків для осіб,

що мають права на комерційну таємницю, засуджується до відмови більше трьох років ув'язнення на певний термін, кримінального затримання, а може додатково або виключно бути засудженим до штрафу; або підлягає засудженню на термін не менше трьох років і ні більше семи років обмеженого волі та штрафу, якщо він запобігає особливо серйозні наслідки [61].

Як показано вище, визначення значних втрат є великим важливістю, оскільки вона безпосередньо вирішує розмежування злочину та незлочину. це є необхідно вирішити це питання з кримінальними теоріями в нашій країні[62]. Загалом кажучи, є три аспекти збитків: дослідження та розробка, вартість комерційної таємниці (або витрати на придбання комерційної таємниці легальним способом); втрати вартості його присвоєння, спричинені порушенням комерційної таємниці (наприклад, використання та розголошення цієї комерційної таємниці); збитки, що виникають в результаті зменшення або втрати конкурентоспроможності, зменшення частки ринку та зменшення відповідного прибутку і так далі[63]. Для розрахунку збитків він повинен зробити конкретний аналіз справи та всебічно використовувати методи розрахунку значних збитків відповідно до власних характеристики справи, щоб забезпечити повний захист права комерційної таємниці і тим самим забезпечити юридичне стримування людей, які мають намір порушити комерційну таємницю [64; 65].

Тим часом, з одного боку, Кримінально-процесуальне законодавство передбачає лише принцип стандарту подання справи про порушення торгової таємниці.

Отже, існує розбіжність при визначенні діяння як злочину, економічного спору чи адміністративного спору. Адвокат може визнати, що справа порушена, тоді як установи громадської безпеки цього не роблять. Інший ролі у справі мають різне тлумачення. З іншого боку, стандарти кримінального злочину. Докази дуже важливі, що робить докази необхідними для правоохоронних органів чиновники. Якщо справа не відповідає стандартам подання кримінальної справи, вона не буде порушена,

що цим ускладнює отримання більшої кількості доказів[66]. Завдяки такому колу все менше і менше справи переходять до кримінального судочинства.

Ми пропонуємо Верховному суду переосмислити конкретну стандарт подання справи про злочин за порушення прав інтелектуальної власності відповідно з конституційними вимогами злочину, що посягає на права інтелектуальної власності передбачене Кримінальним законом, а також Інтерпретацією II Верховного Народного Суду та Верховна Народна Прокуратура з питань, що стосуються конкретного застосування права при розгляді кримінальних справ про порушення прав інтелектуальної власності [67].

Верховний Суд видає цей стандарт установам державної безпеки та установам, що мають адміністративні правоохоронні повноваження для забезпечення виконання та повинні інтегрувати стандарти між судові органи та адміністративні установи для забезпечення правопорядку [68].

На практиці, чи слід це робити розглядати цивільний спір до кримінального правопорушення або судити кримінальне правопорушення до цивільного спору суперечка в механізмі розгляду кримінальних справ про порушення торгової таємниці [69].

У Кримінальному праві і пов'язане з ним судові тлумаченнями забезпечують визначення кримінальних справ та цивільні суперечки щодо порушення комерційної таємниці. Де випадки порушення комерційна таємниця передбачає не лише кримінальне правопорушення, але й цивільну компенсацію, це звична практика в Китаї, що кримінальне правопорушення розглядається до цивільного спору. Але після відповідач засуджений до штрафу та сплати його, відповідач, частіше за все, не в змозі взяти на себе відповідальність за цивільну компенсацію у справі про порушення.

Механізм розгляду кримінального правопорушення до цивільного спору зазвичай робить цивільну компенсацію навряд чи буде застосована після сплати відповідачем великої суми штрафу, яка робить майже недоцільним

відшкодування потерпілому цивільних збитків відповідно до духу закону [70;71]. .

Таким чином, для відповідача, який може бути притягнутий до кримінальної відповідальності, вимагатиметься або щонайменше заохочувати порушену сторону подати позов до кримінального провадження або до нього. Тим часом, оскільки головна передумова для розслідування злочину, що посягає на торгівлю секрети полягає у визначенні права власності, встановленні деліктних та інших питань,

Модель переслідування, що цивільний спір розглядається до кримінального правопорушення, буде не тільки сприяти професійному визначенню порушення торгової таємниці, але також сприяти компенсації жертві збику.

У Франції не існує Закону про боротьбу з недобросовісною конкуренцією, який би регулював захист комерційної таємниці. Захист комерційної таємниці базується на Цивільному кодексі Франції. Стаття 1382 Цивільного кодексу Франції (1804) вважалася вихідною точкою надання деліктів, недобросовісна конкуренція була вважається особливим видом делікту, таким чином утворюється низка правових прецедентів стримування несправедливості конкуренція. Стаття 1382 була такою: „Той, хто спричинив умисні чи необережні дії збиток іншому повинен це компенсувати ». Більше того, передбачено Кримінальним кодексом Франції злочин за викрадення комерційної таємниці. Французьке законодавство визнавало три види комерційної таємниці: виготовляти секрети, секрети технологій та конфіденційну ділову інформацію [72].

У Німеччині порушення права інтелектуальної власності у випадках, якщо вони вчинені з умислом, є кримінальним злочином. Проте на практиці кримінальні санкції застосовуються тільки у випадках очевидного піратства. У Німеччині законодавчі положення про захист комерційної таємниці втілено в Законі про боротьбу з недобросовісною конкуренцією [73].

Однак цей закон не встановлював визначення комерційної таємниці. Федеральний суд Німеччини визначив комерційну таємницю як: комерційна таємниця пов'язана з комерційною діяльністю, непублічна інформація, яку власник мав намір зберегти в конфіденційності та має належні економічні інтереси [74].

Деякі випадки порушення ІВ, незалежно від того, супроводжують вони інші злочини чи ні, ніколи не трапляються повідомлено правоохоронним органам. Приватні компанії можуть неохоче повідомляти про випадки ІС порушення, або навіть подати на цивільні засоби захисту, через занепокоєння, що громадськість знає про них справи можуть завдати шкоди їх репутації. Наприклад, у 2003 році малайзійське фальшиве кільце проник в комп'ютерну систему банку Platte Valley для викрадення номерів дебетових карток клієнтів.

У 1911 р. У проекті Закону про боротьбу з недобросовісною конкуренцією, створеному Міністерством сільського господарства та Російської Федерації Торгівля Японії, статті 8, статті 9 та статті 15 були положеннями про захист торгівлі секрети. Потерпіла сторона може вимагати відшкодування збитків, якщо таємниці бізнесумодель, зразок, спосіб виготовлення або інша техніка просочилися або використовувались іншими без причин [75].

У клієнтських або трудових відносинах, якщо працівник розкриває будь-яку комерційну таємницю, набуту в її клієнтських або трудових відносинах, потерпіла сторона може вимагати відшкодування збитків. Стаття 15 була такою: ті, хто засуджував злочини, описані в статтях 8 та 9 мають бути засуджені до 5 років ув'язнення або штрафу до однієї тисячі юанів. У 1967 р. Японська патентна асоціація висунула пропозицію щодо захисту патентованої технології, що пропонує перегляд Закону про боротьбу з недобросовісною конкуренцією. Пропозицію запропонував, щоб закон повинен спеціально регулювати цивільну відповідальність та кримінальну відповідальність крадіжки або розголошення фірмової технології [76].

Для задоволення потреб у захисті комерційної таємниці, проект змін до Кримінального закону в 1974 році колись передбачав кримінальну відповідальність Росії розголошення комерційної таємниці. У 1990 р. До Конвенції було додано положення про захист комерційної таємниці поправка до Закону про боротьбу з недобросовісною конкуренцією [77]. У цій поправці визначено комерційну таємницю було: комерційна таємниця - це технологічна інформація та ділова інформація, така як режим виробництва або збуту, які мають практичне значення в бізнесі, зберігаються в таємниці, та невідомі для громадськості. У поправці до Закону про боротьбу з недобросовісною конкуренцією в 1993 р. визначення комерційної таємниці було: комерційна таємниця є корисними методами виробництва продукції, маркетингові стратегії або інша практична технологічна чи оперативна інформація про підприємство[78].

Таким чином, склад злочинів у сфері інтелектуальної власності та кримінальні санкції за них встановлюються кримінальними кодексами. Спеціальні закони розглянутих країн детально визначають обсяг прав власників щодо певних об'єктів права інтелектуальної власності і передбачають перелік дій, за вчинення яких настає кримінальна відповідальність.

ВИСНОВКИ

Проведене дослідження правового регулювання захисту авторських та суміжних прав дозволило зробити деякі узагальнення.

Взаємозв'язок між основними правами та інтелектуальною власністю визнаний давно. Права на життя та здоров'я розуміються як такі, що мають відношення до дебатів щодо патентування біотехнологічних винаходів, а право на свободу слова виражається як в авторському праві, так і в законодавстві про торгові марки. Необхідність забезпечення захисту основних прав у праві інтелектуальної власності визнана як законодавцем ЄС, так і Судом. Однак конкретного взаємозв'язку між кримінальними санкціями у праві інтелектуальної власності та захистом основних прав приділяється мало уваги.

В сучасній Україні проблема захисту прав інтелектуальної власності вийшла далеко за рамки захисту прав авторів і правовласників, які несуть матеріальну шкоду через незаконне використання своєї інтелектуальної власності, і є в основному проблемою захисту інтересів держави. Порушення прав суб'єктів інтелектуальної власності перешкоджає розвитку інтелектуального і культурного потенціалу суспільства, підриває міжнародний авторитет країни і сприяє криміналізації ринків, на яких реалізуються об'єкти інтелектуальної власності. Кримінальна відповідальність настає за винне вчинення суспільно небезпечного діяння (злочинної дії або бездіяльності), яке кваліфікується в якості злочину, передбаченого Кримінальним кодексом України. Об'єктом посягання крім двадцяти приватних інтересів (інтелектуальних прав) кредиторів виступають найбільш значущі суспільні інтереси в сфері державної безпеки та державного правопорядку .

Форми захисту інтелектуальних прав можна визначити як об'єктивне і зовнішня поведінка, що виражається кредитором і іншими учасниками захисних правовідносин у вигляді ряду заходів щодо захисту порушених інтелектуальних прав або охоронюваних законом інтересів в області

інтелектуальної власності. Прийнято виділяти неюрисдикційну і юрисдикційну форми захисту.

Проблема в сфері інтелектуальної власності є досить актуальною та важливою. Крім фізичної шкоди з боку підроблених товарів, таких як медичні витратні матеріали, деталі транспортних засобів та інструменти, порушення ІС можуть сприяти істотній економічній шкоді для споживачів - через шахрайські подання приналежність компанії або вартість товару (наприклад, інвестиційне шахрайство) або несанкціоноване використання особистої інформації (наприклад, викрадення особистих даних) - і для підприємств. Також було встановлено, що порушено ІВ джерела фінансування насильницьких збитків, таких як терористична діяльність.

Основні виклики, які перешкоджають зусиллям щодо зменшення цієї шкоди, особливо протягом останніх десяти років, включають все більш досконалі технології відтворення (включаючи Інтернет), збільшення активності у світовій торгівлі та зв'язку та значні відмінності в соціально-правових нормах у всьому світі. Для вирішення цих проблем представляється необхідним розвинути деяке розуміння, якщо не договір, щодо того, як слід використовувати ІВ (тобто захищати, розповсюджений та спільний), який застосовується у багатонаціональному контексті та уважний не лише до інтереси власників ІВ, а також інтереси потенційних користувачів ІВ. Це також здається розумним визнати, що в міру того, як технології стають все більш досконалішими, соціальна відповідальність дедалі частіше стає глобальним питанням, можливо, доведеться переглянути її використання раніше відмовляли або обмежували. Оцінка політики та розвиток ІВ, швидше за все, потребуватиме широкого та постійного діалогу між різними громад. На додаток до широких питань (наприклад, як може бути діалог між громадами впроваджено), можна розглянути низку питань, що стосуються більш вузьких питань дослідження для активізації зусиль для вирішення поточних проблем та проблем ІВ. Наприклад, дослідження щодо характеристик нетрадиційних транснаціональних злочинних груп, які здійснюють порушення ІВ може

сприяти розумінню методів порушення та незаконних ринків інтелектуальної власності, що може допомагати виявити не лише випадки порушення прав інтелектуальної власності, але також проблеми та можливості, які мають тенденцію для продовження порушень прав інтелектуальної власності. Цікавими будуть також дослідження, які досліджують тих, хто порушує закони про ІВ. Таке дослідження може виявити унікальні та спільні характеристики різних типів порушень в сфері інтелектуальної власності.

Злочин порушення торгової таємниці відрізняється від інших звичайних насильницьких злочинів, злочинці, що порушують комерційну таємницю, хочуть отримати економічну вигоду та конкурентні переваги. Вони часто добре освічені та володіють знаннями та вміннями певних областей. Для цих людей суворість кримінального законодавства може привести їх до великого стримування, і це може зробити лише кримінальне законодавство. Захист кримінального закону - це остаточний захисний екран правового захисту соціальних відносин, і це також остаточний правовий захід для коригування та захисту соціальних відносин. Кримінальний закон може карати злочинців шляхом позбавлення або обмеження прав злочинців, стримувати та виховувати потенційних злочинців і, нарешті, досягти мета контролю за злочинністю та захисту прав. Тому це має велике значення для ті, хто намагається викрасти або незаконно використовує чужу комерційну таємницю, визначену кримінальним законодавством порушення комерційної таємниці, що спричиняє певні наслідки як злочин та спричиняє суворе покарання. Крім того, кримінальне законодавство багатьох країн прийняло кримінальну відповідальність, які порушують комерційну таємницю, наприклад, Німеччина, США та Японія.

Тому захист комерційної таємниці за допомогою кримінального законодавства відповідає світовій юриспруденції тенденції та їх практичні вимоги. Основною базовою силою, а також злочинами в сфері ІВ, пов'язаних з витоком комерційної таємниці, є величезна вартість власності та конкурентні переваги, спричинені комерційною таємницею. Обставина економічної

глобалізації разом з технічним прогресом і інтенсивна Всесвітня конкуренція, створення, володіння та експлуатація інтелектуальних ресурсів стає ключовими факторами для зайняття конкурентних переваг та посилення загальної національної сили. Це тому, що нематеріальних властивостей як комерційної таємниці більше і більш цінні і здатні забезпечити підприємства значними економічними показниками переваги, а також конкурентні переваги на ринку для отримання більших комерційних доходів, або навіть мають вирішальне значення для їх життя та смерті.

Таким чином, правопорушники переслідують інтереси, ризик небезпеки у відчаї від випадків скоєння злочинів, незважаючи на закон, тому кримінальна відповідальність повинна бути надійним гарантом забезпечення протидії даним кримінальним діянням.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрушко П.П. Кримінально-правова охорона прав інтелектуальної власності в Україні. К.: Форум, 2004. 161 с.
2. Иванченко, Р.Б. Уголовно-правовая защита коммерческой,налоговойи банковской тайн : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00. М., 2003. 254 с.
3. ЛопашенкоА. Уголовно-правовое учение о потерпевшем: монография; отв. ред. Н.М. : Волтерс Клувер, 2006. С. 37.
4. Гулкевич В.Д. Проблемні аспекти визначення безпосереднього об'єкта кримінально-караного порушення авторського права і суміжних прав. Молодь у юридичній науці: *Збірник тез Міжнародної наукової конференції молодих учених „П'яті осінні юридичні читання”*. Частина п'ята: Підтом 1. Хмельницький, 2006. С. 50-53
5. Коваль А.М. Кримінальна відповідальність за порушення авторського права і суміжних прав: теорія і практика. К.: Юстиніан, 2005.320 с.
6. Харченко В. Б. Кримінально-правова охорона прав на об'єкти інтелектуальної власності в Україні: перспективи розвитку та гармонізації з європейським законодавством : дис. на здобуття наук.ступеня докт. юрид. наук : спец. 12.00.08. Харківський національний університет внутрішніх справ. 2011. 536 с.
7. Чигарин Т.Г. Объект преступления и его структура. 2004. URL:<http://www.allpravo.ru/library/doc101p/instrum2692/item2694.html>
8. Маркизов Р.В. Объект и предмет составов незаконного получения кредита. *ВестникТИСБИ*. 2001. № 4. С. 42.
9. Никифоров Б.С. Объект преступления по советскому уголовному праву. М., 1960. URL: <http://lawbook.h12.ru/crimilaw/nikiforov/cont.shtml>

10. Елисеев С.А. Преступления против собственности по уголовному законодательству России: Историко-теоретическое исследование: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Томск, 1999. С. 25.
11. Василянская А. И. Конституционное право на частную собственность в современной России: дис. ... канд. юрид. наук. М., 2011. С. 48-49.
12. Блинец И.А. Право интеллектуальной собственности в Российской Федерации: Теоретико-правовое исследование: дис. ... д-ра юрид. наук. М., 2003. С. 104.
13. Милль Дж. С. Основы политической экономии с некоторыми приложениями к социальной философии. М.: Эксмо, 2007. С. 295.
14. Поляков Р. Е. Анализ определения понятия «интеллектуальная собственность». *Молодой ученый*. 2011. № 10.Т.1. С. 176-179.
15. Бочкарев С.А. Уголовно-правовая охрана собственности: теоретико-инструментальный анализ: дис. ... канд. юрид. наук. М., 2010. С. 52.
16. Гулкевич В.Д. Розмежування порушення авторського права і суміжних прав від інших злочинів проти інтелектуальної власності. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2007. Випуск 44. С. 251-258.
17. Кримінальний кодекс України № 2341-III від 05 квітня 2001 р. Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25–26. Ст. 131.
18. Цивільний кодекс України № 435-IV від 03.10.2003 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 40–44. Ст. 356.
19. Хаметов Р. Привласнення авторства в дисертаціях. *Російська юстиція*. 2000. № 8. С. 82-85.
20. Про авторське право і суміжні права: Закон України № 3792-XII від 23 грудня 1993 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 13. Ст. 64
21. Курилін І. Р. Визначення шкоди, завданої злочинами у сфері інтелектуальної власності. *Науковий вісник Нац. акад. внутр. справ України*. 2005. № 6. С. 306-314.

22. Новіков О. Поняття злочинності у сфері інтелектуальної власності. *Юридична Україна*. 2013. № 10. С. 97-101.
23. Кримінально-процесуальний кодекс України № 4651-ІІ від 08.03.2013 *Відомості Верховної Ради України*. 2013 р., № 9-10, стор. 474, стаття 88.
24. Голіна В. В. Кримінологічна політика як основа розробки теорії практики запобігання злочинності в Україні. *Проблеми законності*. 2016. Вип. 133. С. 192-203.
25. Гулкевич В.Д. Суб'єкт кримінально-караного порушення авторського права і суміжних прав. Проблеми державотворення і захисту прав людини в Україні. Матеріали XIII регіональної науково-практичної конференції. Львів, 2007. С. 458-459.
26. Орлюк П. Право інтелектуальної власності. Академічний курс. К.: «Ін Юре», 2007. 696 с.
27. Кован Д. Роль РАО в системі управління імущественними авторськими правами на музикальні произведения. *ИС. Авторское право и смежные права*. 2010. № 5. С. 25-30.
28. Гулкевич В.Д. Проблемные аспекты уголовно-правовой защиты авторского права и смежных прав на Украине. Современное законодательство России и бывших республик СССР: Материалы Международной научно-практической конференции. Тверь, 2006. С. 123-127.
29. Афанасьєва К.О. Захист авторських прав усуді. *Українське журналістикознавство*. 2003. Т. 11. С. 29–30.
30. Интеллектуальная собственность: правовое регулирование, проблемы и перспективы. Материалы «круглого стола», состоявшегося 15 ноября 2000 г. на юридическом факультете МГУ. *Законодательство*. 2001. № 4. с. 8.
31. Верба І. Основи інтелектуальної власності: навчальний посібник. 2-ге вид., перероб. і доп. К.: НТУУ «КПІ», 2013. – 262 с.: 23 іл

32. Hulkewych W. La protección penal de los derechos de autor y conexos en Ucrania // Revista Penal. 2006. №17. P. 177-192.
33. Гулкевич В.Д. Проблемні питання кваліфікації кримінально-караного порушення авторського права і суміжних прав. Кримінальний кодекс України 2001 р.: проблеми застосування і перспективи удосконалення: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. Частина 2. Львів, 2007. С. 39-41.
34. Еннан Р. Особливості захисту прав інтелектуальної власності в Україні. Інтелектуальна власності. 2012. № 1. С. 39–48.
35. Линдюк В.С. Кримінально-правовий захист авторського права: теоретичний аспект. URL: http://www.rusnauka.com/17_SSN_2007/Pravo/22434.doc.htm 8.
36. Гулкевич В.Д. Технічні засоби захисту авторського права і суміжних прав. Проблеми удосконалення правової охорони. *Прокуратура. Людина. Держава*. 2005. №8. С. 41-50.
37. Поняття адміністративного захисту авторського права і суміжних прав .URL:: <http://synergy.ua/en/about/publikatsii/statyi/663.html>
38. Шмарьова Т. Захист авторських прав: російська теорія й українська практика.URL: <http://www.telekritika.ua/yuridichna...06.../63749>
39. Штефан О. Дещо до питання про порушення у сфері авторського права. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2009. № 6. С. 3–13.
40. Гулкевич В.Д. Розмежування порушення авторського права і суміжних прав від інших злочинів проти інтелектуальної власності. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2007. Випуск 44. С. 251-258.
41. Гулкевич В. Міжнародна система захисту авторського права і суміжних прав. Кримінально-правові аспекти. *Вісник прокуратури*. 2006. №12. С. 78-90.
42. Штефан А. Цивільно-правові способи захисту авторського права і суміжних прав. Теорія і практика інтелектуальної власності. 2009. № 2. С. 41–51.

43. Баранова Л. М. Цивільне право: підручник: у 2 т, Х.: Право, 2011. 656 с.
44. Гулкевич В.Д. Актуальні питання розмежування кримінально-караного порушення авторського права і суміжних прав та злочинів проти власності. Право ХХІ століття: становлення та перспективи розвитку: Збірник наукових праць Міжнародної науково-практичної конференції „Другі Прибузькі юридичні читання”. Миколаїв, 2006. С. 482-484.
45. Кримінально-виконавчий кодекс України № 1129- IV від 23.01.2004 *Відомості Верховної Ради України*. 2004 р., № 3, стаття 21.
46. Єдиний державний реєстр судових рішень.. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/59478700/>.
47. Судова практика вирішення спорів, пов'язаних із неправомірним використанням об'єктів авторського права і суміжних прав в мережі Інтернет. URL: <https://www.me.gov.ua/Documents/Detail?lang=uk-UA&id=9e4662a7-e339-4942-87a9-3de33288c0c6&title=SudovaPraktikaVirishenniaSporiv-PoviazanikhIzNpravomirnimVikoristanniamObktivAvtorskogoPravaISumizhnikhPravVMerezhiInternet&isSpecial=true>
48. World Intellectual Property Organization. URL: <http://www.wipo.int>
49. В.Валле. Кримінальна відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності. URL: <https://bit.ly/2HzOTcw>
50. Доріс Лонг Захист прав інтелектуальної власності: норми міжнародного і національного законодавства та їх правозастосування. URL: <http://www.nsj.gov.ua/files/1378882678IPR%20Manual%20UKR.pdf>
51. В.Валле. Кримінальна відповідальність за порушення прав інтелектуальної власності. URL: <https://bit.ly/2HzOTcw>
52. Intellectual Property Rights Violations. URL: <https://copyrightalliance.org/wp-content/uploads/2016/09/RL34109.pdf>
53. Copyright, Designs and Patents Act. URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1988/48/contents>

54. Copyright, etc. and Trade Marks (Offences and Enforcement) Act. URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/2002/25/contents>
55. Digital Economy Act. URL: http://www.wipo.int/wipolex/ru/text.jsp?file_id=228612
56. The Patents Act 2004 (An Act to amend the Patents Act 1977). URL: <http://www.wipo.int/wipolex/ru/details.jsp?id=5417>
57. Plant Varieties Act URL: http://www.wipo.int/wipolex/ru/text.jsp?file_id=180608
58. The Registered Designs Act 1949 (as consolidated 1979). URL: http://www.wipo.int/wipolex/ru/text.jsp?file_id=127262
59. Механизмы сбалансированного и эффективного решения споров по вопросам интеллектуальной собственности. URL: <https://bit.ly/2HCZbLq>
60. Intellectual property infringement: civil procedure isn't the only option. URL: <https://bit.ly/2HG5kq4>
61. Trade Marks Act 1994. URL: <https://www.legislation.gov.uk/ukpga/1994/26/part/III/crossheading/offences>
62. Registered Designs Act 1949. URL: <https://bit.ly/2HintuE>
63. Patentgesetz. URL: http://www.wipo.int/wipolex/ru/text.jsp?file_id=461310
64. Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen. URL: http://www.wipo.int/wipolex/ru/text.jsp?file_id=461633
65. Gesetz über den rechtlichen Schutz von Design. URL: https://www.gesetze-im-internet.de/geschmmg_2004/BJNR039010004.html
66. Sortenschutzgesetz. URL: http://www.wipo.int/wipolex/ru/text.jsp?file_id=461664
67. Urheberrechtsgesetz. URL: <https://www.gesetze-im-internet.de/urhg/index>
68. Борнкам И. Судебный процесс по интеллектуальной собственности в рамках системы гражданского права. URL: <https://bit.ly/2vvyraH>

69. Bundespatentgericht URL: <https://www.bundespatentgericht.de/cms/>
70. Борнкамм И. Судебный процесс по интеллектуальной собственности в рамках системы гражданского права. URL: <https://bit.ly/2vvyraH>
71. Strafprozeßordnung, § 374. URL: <https://dejure.org/gesetze/StPO/374.html>
72. Gebrauchsmustergesetz. URL: http://www.gesetze-im-internet.de/gebrmg/___25.html
73. Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen, § 143 Strafbare Kennzeichenverletzung. URL: <https://bit.ly/2HqXWWM>
74. Gesetz gegen den unlauteren Wettbewerb URL: http://www.gesetze-im-internet.de/uwg_2004/___17.html
75. Der Schutz des Geistigen Eigentums im Strafrecht Vortrag im Rahmen der Lehrveranstaltungen des DFG-Graduiertenkollegs «Geistiges Eigentum und Gemeinfreiheit» URL: http://gkrw.uni-bayreuth.de/fileadmin/user_upload/Jaeger_Schutz_des_Geistigen_Eigentums_im_Strafrecht_2009.pdf
76. Bundesgesetz über Statut und Aufgaben des Eidgenössischen Instituts für Geistiges Eigentum URL: <https://bit.ly/2qJouBX>
77. Bundesgesetz über das Bundespatentgericht. URL: <https://www.admin.ch/opc/de/classified-compilation/20071763/index.html>
78. Кримінально-правова охорона та захист прав інтелектуальної власності. URL: <http://euinfocenter.rada.gov.ua/uploads/documents/29443.pdf>